

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

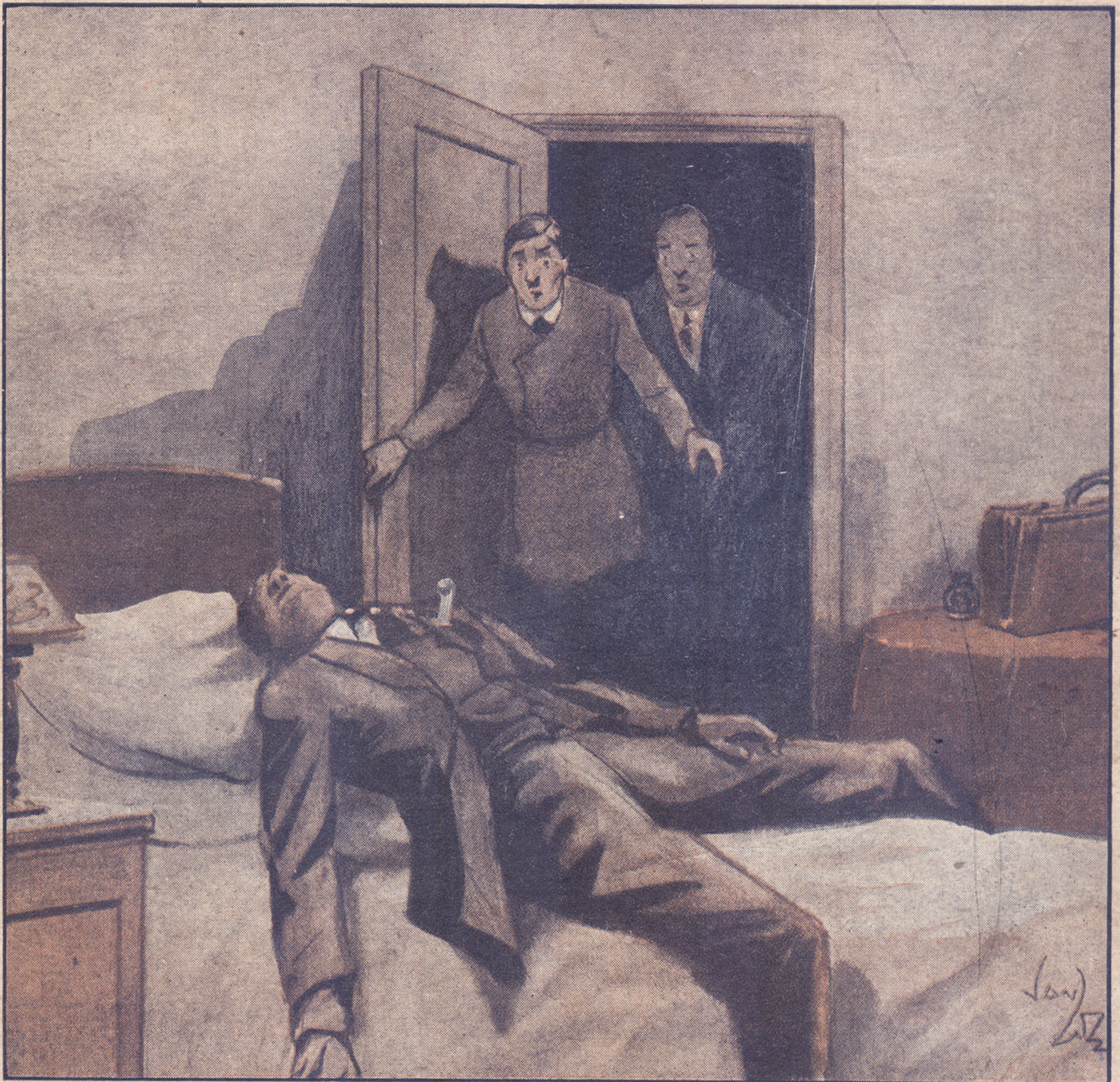
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 818

DE BANKROUTIER.

1.50 fr.

Het was een vreeselijk schouwspel, dat hen daar wachtte.

NIEUWE SERIE

DE BANKROUTIER

HOOFDSTUK I

DE MAN, DIE VERDWEEN.

Er waren dien middag niet heel veel leden bijeen in de groote conversatiezaal van de Windsor Club in de Oxfordstreet te Londen.

Waarschijnlijk had het heerlijke lente-weder, dat onverwachts had ingezet, na een winter, die maar niet scheen te willen eindigen, de meeste Londenaars, die zoo gelukkig waren het te kunnen doen, naar buiten gelokt.

Het was overigens Zaterdagmiddag, en dan is het, op mooie dagen, alsof plotseling geheel Londen leegloopt.

Er zaten hoogstens een tiental heeren in de ruime zaal, die een indruk maakte van ouderwetsche deftigheid, deels bij de leestafel, deels bij de wijd geopende ramen, waardoor het lawaai, dat uit een der drukste verkeersaders van Londen opsteeg, naar binnen drong.

Onder de aanwezigen bevonden zich William Aberdeen, de Vicepresident en zijn particuliere secretaris Charles Brand.

Beide waren verdiept in de lezing van de Times, het lievelingsblad van bijna alle leden, die behoorden tot de rijksten van Londen.

Er werd nu en dan een onderdrukt gegeeuw gehoord, misschien het gevolg van de plotselinge, bijna zomersche hitte, en een paar heeren schenen geen weerstand te kunnen bieden aan de verleiding, stonden haastig op en gingen heen.

Een oogenblikje later zagen degenen, die aan

een der ramen zaten, hun auto's in snelle vaart in de richting van Piccadilly Circus verdwijnen, waarschijnlijk op weg naar de vrije natuur.

— Ik geloof dat zij de verstandigste partij kiezen! merkte Graaf Burnton op, die reeds naar de zeventig liep, maar toch met groot verlangen naar buiten keek, naar die drukke straat, met haar ontelbare bussen, en haar getier, haar duizenden voorbijgangers, die allen haast schenen te hebben, om de stad te ontvluchten en haar reusachtige winkels.

Er werd een toestemmend geknor gehoord, en een van de leden keek op zijn horloge, en liet een uitroep van ongeduld hooren.

Barrymore heeft beloofd, mij te zullen afhalen, en het is al een half uur over tijd, klaagde hij, het is zonde bij dit heerlijke weder!

Misschien heeft hij het druk in de zaak van Bernard Keystone! zeide een ander onverschillig. Hij zal nog wel komen, mijn waarde. Bedenk, dat er zijn, die heelemaal niet meer op de Club zullen verschijnen, vanavond niet, en misschien nooit meer!

De heer, die zoeven gesproken had, keek den ander verbaasd aan en vroeg:

— En waarom zouden zij niet meer terugkeeren?

— Omdat zij zich hier misplaatst voelen — en misschien niet eens het lidmaatschap meer kunnen betalen!

Het was de schatrijke, zeer gezochte architect Donald Thornycroft, die deze woorden op ernstigen toon gezegd had.

— Je noemde zoeven den naam van Barrymore, Hunter, en je schijnt niet eens te weten, dat hij ook zware verliezen heeft geleden bij die afschuwelijke zwendelonderneming van dien Keystone! Misschien is dat wel de reden, dat hij je nu laat wachten! Hij zal wel aan andere dingen te denken hebben, dan aan prettige autoritjes naar buiten!

Lord Aberdeen, die, aan de leestafel gezeten, een paar malen het hoofd had opgeheven, op het hooren van den naam Keystone, zeide nu met zijn diepe, klankvolle stem:

— De Times, die ik hier lees, bevat een zeer kort bericht, waarin wordt gemeld, dat men Keystone failliet wil verklaren!

— Daarvoor zou men hem eerst moeten hebben, zeide Thornycroft schouderophalend. Niemand weet op het oogenblik, waar de schurk zit! Maar ik durf wel zeggen, dat hij niet met leege handen zal zijn vertrokken.

Gisteren werd er op de beurs geklaagd, dat het passief bijna 1 millioen pond bedraagt, zeide de jonge Hunter vol aandacht zijn nagels vijlend.

— Dan kan ik je wel zeggen, dat hij die in zijn zak heeft, die struikroover, riep de architect toornig uit! En het is niet te zeggen, van hoeveel ongelukkigen, kleine spaarders, onvoorzichtige speculantjes, die een goeden slag dachten te slaan, er bloed en tranen kleven aan dat geld! Het is mij een ware voldoening, dat ik althans op zijn minst nog eenige van mijn vrienden heb kunnen waarschuwen tegen dien flibustier van de beurs, dien jakhals van de geldmarkt! Zooveel verstand heb ik nog wel van mijn-ondernemingen, dat ik aanstonds gezegd heb, dat de zaak van Keystone zwendel was, zuivere zwendel! Een vennootschap, die door stroomannen haar eigen aandeelen liet opkopen, en die andere handlangers zoogenaamd het aandeelen-kapitaal deed vol storten, ofschoon het wel vast stond, dat er duizenden aandeelen in portefeuille zijn gebleven! En nu blijkt het, hoe zeer mijn argwaan gegrond was! Omgekochte ingenieurs die valsche rapporten uitbrachten over een kopermijn, die zeker geen 10.000 pond per dag zouden opbrengen, maar op zijn hoogst een paar stuivers! Het geforceerde opjagen van de koers, door de eigen aandeelen aan de markt te brengen, en bij honderden op te koopen — wat toch bij de wet verboden heet te zijn! Optimistische prospecti, waarin ieder woord gelogen was! Een schandelijk geknoei over de geheele linie — en toch nog duizenden, die er

inliepen, bedrogen en verblind, door een gefingeerde balans.

Lord Aberdeen, die den woedenden architect terwijl hij sprak aandachtig had aangehoord, vroeg nu eensklaps:

— Hoe oud is die Keystone nu ongeveer?

— Een jaar of veertig! antwoordde Hunter, die klaar was met zijn nagels, en nu zijn zakspiegeltje te hulp riep, om zich te overtuigen, of zijn das nog goed zat.

— Getrouwd?

— Geweest — tweemaal!

— Zwart? tamelijk lang? Met grijsgroene oogen?

— Ja, dat is hij. Kent gij hem soms? Mylord.

De Vicepresident streek zich even met de witte krachtig gespierde hand over het voorhoofd, bedekte er een oogenblik zijn staalgrijze oogen mee en antwoordde toen nonchalant:

— Heel vluchtig! Een jaar of drie geleden heb ik hem voor het laatst gesproken.

— En daar behoeft gij waarachtig geen spijt van te hebben! riep Thornycroft woedend. Ik zou hem zelfs niet het topje van mijn pink willen geven, een doortrapte listige schobbejak, die duizenden stakkers opzettelijk heeft bedrogen, en er nu met hun beetje geld vandoor is! Want dat hij niet met leege handen is vertrokken, wees daar maar zeker van. En nu spreek ik nu niet eens van die ezels, die beter hadden moeten weten en die kapitalen in zijn zaak hebben gestoken. Neem mij niet kwalijk, Hunter, maar je vriend Barrymore reken ik daar ook onder! Hij kocht toen de aandeelen in die prachtige kopermijn op 120 stonden — hij hield ze tot ze gestegen waren, tot meer dan 1050 — een krankzinnige koers, die ieder verstandig mensch had moeten waarschuwen, en hij hield ze juist een dag te lang, want jullie allen weten, hoe de beurs een paar dagen geleden als het ware getrild hzeeft van de vreeselijke schokken! In een enkelen achtermiddag daalden de aandeelen op een schrikbarende wijze! De baissiers hadden eindelijk hun aanval gewaagd en ditmaal met succes. Waar zij zoo plotseling vandaan kwamen begreep niemand, die niet was ingewijd, maar de koperaandeelen werden bij pakken tegelijk op de markt gesmeten, het werd een ware slachting, en toen er nu ook nog pessimistische telegrammen kwamen uit Tehuantepec, waar het koper bij wagonladingen tegelijk gevonden heette te worden — toen was de nederlaag gekomen, en de aandeelen duikelden binnen een half uur tot 105! In de coulissen hadden er nog reeds verkoopen plaats, de speculanten

die door een paniek waren aangegrepen — en wij allen weten hoe den volgenden dag de openingskoers op 52 inzette! Een uur daarna was er van Mijnheer Keystone niets meer te bespeuren. En het is bekend, dat men op dit oogenblik de koperaandeelen niet eens tegen penny per stuk kan kwijtraken — ze zijn niet meer waard dan schuurpapier!

Het bleef een oogenblik stil in het groote vertrek.

Toen vervolgde de architect, wat kalmer nu:

— In mijn oog is speculeeren steeds het domste geweest, wat een redelijk schepsel als de mensch toch is, kan doen. En ieder is vrij om het te laten. Maar ik beklaag toch die arme drommels, die, verlokkt door een leugenachtig prospectus en valsche rapporten hun beetje geld hebben gewaagd — en alles hebben verloren!

— Weet iemand waar die Keystone zich nu ophoudt? vroeg Charles Brand, die nog geen woord gezegd had.

— Neen! Er is geloof ik een aanklacht tegen hem ingediend wegens oplichting — maar die heeft hij niet afgewacht! Men zegt, dat hij zelf, voor zijn persoon, zoowat 3000 aandeelen bezat en die juist bijtijds tegen den hoogsten koers heeft verkocht en er dus zelf nog toe heeft bijgedragen, om de koers te drukken en het debacle. Men vermoedt, dat hij thans te Parijs is. Ik geloof niet dat Frankrijk voor zulke misdrijven uitlevert en dat vind ik vervloekt jammer!

Een heftige slag van de zware vuist op de tafel, zoodat zijn glas whisky ervan op en neer danste, bewees, hoe woedend de brave architect was.

— Ja, hij zal den dans wel ontspringen! meende Hunter kalm. Het is heel moeilijk zulke kerels bij den kraag te vatten!

— Soms gelukt het toch wel! zeide Lord Aberdeen opziende uit zijn blad.

— Door de Politie, meent gij, vroeg Hunter op een toon van ongeloof.

— Of door een ander! antwoordde de Vicepresident.

Maar Hunter haalde de schouders op en zei, opstaande om heen te gaan:

— Geen van de slachtoffers zal er wel de lust en den moed toe hebben, hem persoonlijk aan te spreken! Ik laat nog daar, dat hij wel niet terug te vinden zal zijn!

— Misschien, als men er heel goed zijn best voor zou doen! zeide Lord Aberdeen, zijn krant dichtbouwend. Ik vind het een onverdragelijk denkbeeld, dat zulk een millioenen-dief ongestraft zou blijven! Het is niet het denkbeeld van den diefstal alleen, dat mij

tegen de borst stuit — maar wel de gedachte, dat het geld ontstolen is aan arme lieden, die slechts met groote moeite zich een of hoogstens twee aandeeltjes wisten te vergappen.

— En dat geld zal hij in braspartijen en plezierreisjes opmaken, om het in een vreemd land onder een aangenomen naam opnieuw te probeeren! riep Thornycroft woedend uit. Als ik nu tegenover hem kwam te staan, zou ik hem, geloof ik, in het gezicht slaan!

— Men moest zoo'n schurk al het gestolen geld kunnen afnemen! meende een ander lid, dat blijkbaar niet heel veel verstand van beurszaken had.

Lord Aberdeen was opgestaan, en zijn secretaris volgde zijn voorbeeld. De eerste had een sigaret opgestoken en hij was al bij de deur, die naar de fraaie, breede gang voerde, toen hij op zijn kalmen toon zeide:

— Niemand kan zeggen, of dat nog niet eens gebeurt!

Toen ging de zware deur langzaam achter de beide heeren dicht, en zij liepen langzaam over de breede gang, totdat Brand met een lachje zei:

— Mag ik je er op wijzen, Edward, dat we nog maar drie kwartier hebben, om onzen trein te halen, als je bij je plan blijft, eens te gaan zien hoe je twee renpaarden het maken in Reading?

— O, ik vertrouw Fox, mijn braven trainer, ten volle! zeide Lord Aberdeen luchtig. Ik ben ervan overtuigd, dat mijn paarden onder zijn beheer dat jaar sneller zullen zijn dan ooit!

— Dus wij gaan niet op reis? vroeg Brand, een weinig teleurgesteld en een blik door het gangraam, dat zij juist passeerden, werpend op den blauwen hemel, waarlangs witte wolkjes dreven.

— Wij gaan wel op reis, Brand alleen niet naar Reading!

— Waarheen dan wel? vroeg Brand erwonderd.

— Wat dunkt je van Parijs, Brand?

— Nu, ik weet niet of het daar om dezen tijd van het jaar wel zoo aangenaam zal zijn! meende Brand. Het zal er krioelen van de vreemdelingen. Daarenboven — wij zijn er nog pas van den winter geweest.

— O, maar Parijs kan men nooit te veel zien! zeide Lord Aberdeen. Voor het overige — ik wil er niet zoo zeer naar toe gaan met het doel om mij er te vermaken, dan wel om er zaken te ondernemen!

— Zaken? herhaalde Brand, met een bedrukt gezicht.

— Misschien zou ik het eerder een straf-

expeditie moeten noemen, Brand — ik wil je niet langer in onzekerheid laten! Wij gaan Keystone zoeken Brand

Brand maakte een gebaar van schrik, keek haastig om zich heen of niemand het gehoord had en zei toen op gedempten toon:

— Maar waarom in 's hemelsnaam?

Natuurlijk om het geld weer af te nemen, Brand, dat hij aan anderen ontstolen heeft, alleen maar om het zich zelf toe te eigenen, om er een weelderig lui leventje van te leiden.

— Maar — het zal immers onmogelijk zijn, verondersteld dat je slaagde, dat geld aan de slachtoffers terug te geven?

— Inderdaad, Brand, dat zal helaas wel niet gaan. Maar het kan dan toch op een betere wijze besteed worden dan wanneer het in handen blijft van dien schurk.

— Maar niemand weet waar hij is! wierp Brand nog tegen. Het is volstrekt niet zeker, dat hij zich te Parijs ophoudt.

— Maar wel waarschijnlijk, Brand! Parijs is van oudsher een toevluchtsoord geweest voor alle Londensche bankrousters. Overal staat het zoo goed als vast, dat men hem aan boord van een onzer Kanaalbooten heeft zien gaan. En hoe het ook zij, het is maar een geringe moeite, om daar een onderzoek te gaan instellen.

Brand schudde het hoofd en zei:

— De Politie is er zelfs niet in geslaagd, zijn verblijfplaats op te sporen.

— Omdat de politie er ook volstrekt geen moeite voor heeft gedaan — en had zij dat wel — zij beschikt nu eenmaal niet over de middelen, dien Raffles ten dienste staan. De groote avonturier had het laatste op een zoo

zachten toon uitgesproken, dat Brand hem slechts met moeite verstond.

De trouwe metgezel van Raffles keek hem nog een oogenblik aan en hij zag zooveel vastberadenheid op dat krachtig geteekende, wilskrachtige gelaat, dat hij alleen nog maar zeide.

— Ik ben tot je dienst! Je kunt over mij beschikken. Nemen wij Henderson mee?

— Stellig! Parijs is een stad, waarin de hulp van onzen reus onder sommige omstandigheden onontbeerlijk kan zijn!

— Onze auto?

— Neen, dat is te gevaarlijk! Ik zou nummerplaten moeten laten veranderen, en — niemand kan zeggen, wat ons daar te wachten staat. Wij zullen daar, als het noodig mocht zijn, gemakkelijk een snellen wagen kunnen huren.

— Wanneer vertrekken wij?

— Over een uur.

— Maar er gaat pas van avond een boot van Dover.

— Daarop zullen wij niet wachten, Brand! Wij zullen met de „Zeemeeuw”, onze eigen motorboot gaan!

— Maar ook die zal herkend worden! wierp Brand tegen.

— Neen, want ik zal ze niet naar Calais doen varen, maar naar een zeer klein visschersplaatsje, waar een oude visscher, die ik tot mijn vrienden reken, haar voor mij zal bewaren en die zal zich liever den tong afbijten, dan te zeggen, wie haar bracht. Laat ik er eerlijkheidshalve aan toevoegen dat de brave oude Cargousse het zelf niet weet! En nu voort gemaakt, Brand — binnen drie uur moeten wij in volle zee zijn!

De bekende DUBEC Cigaretten begonnen voor 40 jaar met eene productie van 10000 per dag. Thans meer dan 500000 per dag.

HOOFDSTUK II.

HET LIJK IN DE SEINE.

Het was laat in denzelfden avond, toen Raffles, Brand en de reusachtige chauffeur Henderson het Gare du Nord verlieten.

De overtocht was zeer voorspoedig geweest, daar de „Zeemeeuw” het getij had meegehad. De oude Cargousse had zich onmiddellijk bereid getoond, de „Zeemeeuw op te bergen en een ouderwetsch rijtuigje had hen naar Callais gebracht, waar zij juist op tijd aankwamen, om den avondtrein naar de hoofdstad te kunnen halen.

Zij hadden slechts heel weinig bagage bij zich, maar toch wel voldoende, om zonder argwaan te wekken, voorloopig hun intrek te kunnen nemen in een groot hotel.

Raffles koos daartoe het Hotel de l'Esplanade uit, dat aan de Champs Elyseés is gelegen niet ver van de plaats de l'Etoile.

Niet dat Raffles een bepaalde voorkeur had, of zich liet leiden door de overweging, dat de maaltijden in het eene hotel zooveel beter waren, dan in het ander, maar de bouwwoorde van de Esplanade trok hem aan!

Iemand in zijn omstandigheden was nu eenmaal wel verplicht, zich steeds en overal een veiligen aftocht te waarborgen — die zeer vaak niet door den hoofdingang gaat!

Het Hotel de l'Esplanade nu is om een zeer ruimen binnenplaats heengebouwd en onder een poortgewelf door kan men van daar gemakkelijk de Place de l'Alma bereiken.

Ook zijn er op alle verdiepingen ijzeren brandgangen aangebracht, vanwaar trappen naar dien binnenplaats voeren.

Onder gewone omstandigheden mocht die poort niet gebruikt worden, teneinde te voorkomen, dat hotelgasten langs die achterdeur zonder betaling zouden kunnen verdwijnen, of wel dat er ongenooide gasten binnendrongen en den fraaien tuin, die de binnenplaats tot een lusthof maakte, als een openbaar plantsoen beschouwden.

In geval van brand echter kon men de zware deur van verschillende punten in het hotel langs electrischen weg openen — en niet alleen was Raffles die omstandigheid niet onbekend, maar hij had daarenboven reeds sinds een jaar een sleutel in zijn bezit, die deze deur ontsloot!

Daar het echter onwaarschijnlijk was, dat hij dit hotel zou beschouwen als zijn hoofdkwartier, vanwaar hij den veldtocht tegen Keystone zou beginnen, liet hij zich inschrijven onder den naam dien hij menigmaal buitens-

lands droeg: Lord Edward Lister.

Brand bleef zijn naam voeren, want hij was maar secretaris, en de naam van Henderson kwam er in 't geheel niet op aan — want wie zou zich in zulk een deftig Hotel bekommeren om een simplen chauffeur!

Raffles en Brand betrokken twee naast elkander gelegen en met elkander in verbinding staande kamers, en Henderson trok naar het gedeelte van den zijvleugel, dat speciaal bestemd was voor de bedienden, chauffeurs, kameniers en ander personeel van de gasten.

Er was volstrekt geen reden, om zich niet aanstonds ter ruste te begeven, na de vrij vermoeiende reis, want er was geen haast bij de onderneming.

Maar reeds den volgenden morgen deed er zich iets voor, hetwelk Raffles tot spoedig handelen dwong.

Hij en Brand hadden juist ontbeten, dat wil zeggen, dat zij een kop chocolade hadden gedronken, en daarbij het onnoozele knapperende broodje hadden gegeten, hetwelk de Franschnam met de naam van ontbijt bestempelt en dat wel zeer verschilt van het Engelsche, en stonden op het punt, eens een kijkje in de stad te gaan nemen, toen, in de lift, een heer een onbeduidende opmerking maakte tegen zijn metgezel, welke echter aanstonds hun aandacht trok.

Want de naam van Keystone werd erin genoemd, al werd die dan ook tamelijk geradbraakt door den Franschman, die hem uitsprak.

Raffles hoopte, dat er nog meer zou komen, maar de lift was al beneden, en toen de twee Parijzenaars haastig uitstapten, wisten de twee Londenaars alleen nog maar, dat Keystone zelfmoord had gepleegd.

Raffles gaf Brand een wenk, en beiden stapten de groote conversatiezaal binnen, en liepen op de leestafel toe.

De meeste bladen lagen daar reeds verstrooid. Beiden namen er een op, en begonnen de kolommen af te zoeken.

Ja, daar stond het al!

Zelfmoord van een bankrouvier.

Zijn verminkt lijk in de Seine gevonden.

Gister avond laat, omstreeks twaalf uur, toen een kapitein van een der op stroom liggende aken met zijn kleine jol van den steiger naast de Pont Royal naar zijn schip terug wilde roeien, sloeg een van zijn riemen

op iets, dat tegenstand bood. Hij geloofde eerst, dat het een drijvende kist of ton was, toen hij tot zijn schrik een menselijk gelaat meende te herkennen en een hand die boven het water uitstak.

Onmiddellijk greep hij zijn bootshaak en trok daarmee het lichaam naar zich toe. Niet zonder moeite wist hij den doode in zijn jol te beuren, want dat de man dood was kon niet twijfelachtig zijn — het hoofd was afschuwelijk verminkt, het gelaat voor de helft weggeslagen, zeer waarschijnlijk door de aanraking met een scheepsschroef.

Hij begon, terwijl hij weer naar de wal terugroeide, luidkeels te schreeuwen, een paar patrouilleerende rijwielagenten kwamen haastig naderbij. Zij namen de lugubre vracht van de kapitein over, noteerden zijn naam, en den naam van zijn schip, en het lijk werd onmiddellijk naar het lijkenhuis van het politiebureau gebracht.

Onmiddellijk werd begonnen met het onderzoeken van de kleederen van den doode. In zijn binnenzak vond men een portefeuille van zwart, sterk glimmend leder, die enkele brieven bevatte, welke nog niet al te veel van het water te lijden hadden gehad, en verder eenige visitekaartjes ten name van Bernard Keystone. Dit alles was nog vrij goed leesbaar. Maar ook zonder die aanduidingen zou de identiteit toch spoedig gebleken zijn, want de onderkleederen waren gemerkt, en het fijne colbert pak droeg, onder de kraag den naam van een bekenden Engelschen kleermaker, die onmiddellijk telegrafisch werd uitgenoodigd, zijn klantenboek na te zien. Binnen twee uur had men zekerheid. Hij had het costuum, waarvan hij een nauwkeurige beschrijving gaf, en dat nog splinternieuw was, omstreeks een week te voren afgeleverd aan Bernard Keystone. Ook droeg het lijk aan den vinger een zegelring en in het cachet van Jaspis waren de letters B. K. dooreen gestrengeld. Intusschen had de expert van het politiebureau niet zonder moeite nog een paar rekeningen ontcijferd, waarvan de inkt bijna geheel door het water was opgelost, en heden morgen om vijf uur was iedere twijfel buitengesloten. Men had onherkenbaar het verminkte lijk van den voortvluchtigen Londenschen zakenman.

Naar alle waarschijnlijkheid heeft hij uit wanhoop een einde aan zijn leven gemaakt, daar aan een ongeluk moeilijk kan worden gedacht. De politie stelt intusschen een uitgebreid onderzoek in. Dit laatste met het oog op de mogelijkheid dat men hier aan

misdaad moet denken.

Raffles had het eerst de lezing van het bericht in zijn eigen blad beeindigd. Hij liet het langzaam zakken, hij keek met een eigenaardige uitdrukking in diepe gedachte verzonken naar Brand, die juist zijn eigen blad opvouwde en wegwierp met de woorden :

— Nu, mij dunkt dat ons dat van heel wat arbeid ontslaat !

— Misschien ! zeide Raffles afgemeten.

Brand keek hem zeer verbaasd aan en herhaalde :

— Misschien ? Wij kunnen toch moeilijk wraak nemen op een lijk ?

— Dat zou inderdaad wel zeer zonderling zijn, Brand ! antwoordde Raffles glimlachend. Intusschen — je zult mij een genoeg doen, als je nu dadelijk met mij meegaat ! Ik zou wel gaarne het lijk van Keystone eens zien !

— Dat is een vreemde begeerte ! merkte Brand op. Je vertrouwt toch wel op het doorzicht van de politie, de kleederen, de gevonden kwitanties en de naamkaartjes spreken toch voor zich zelf ?

— Zij spreken niet slecht, Brand, maar zij schreeuwen het luid uit, gaf Raffles ten antwoord. Die portefeuille van zwartglimmend leder bij voorbeeld in den binnenzak van zulk een elegant man, die toch zeker nooit iets anders bij zich heeft willen dragen dan het fijnste jachtleder komt mij zonderling voor ! Het is waar, dat een gewone portefeuille veel spoediger het water doorlaat, dan zulk een brieven tasch van glimmend leder, die, zooals je weet, dicht gaat als een briefenveloppe !

De verbazing op het gelaat van Brand nam toe, en verwonderd vroeg hij :

— Waar wil je in 's hemelsnaam heen ? Wat is de bedoeling van je woorden ?

— Die zul je spoedig genoeg doorzien, mijn waarde ! Laten wij nu vlug naar het politiebureau gaan van de wijk, waarin het lijk gevonden is. Er is sprake van de Pont Royal, in het drukste van Parijs ! Het kon niet anders of het lijk moest daar wel zeer spoedig gevonden worden.

Brand keek Raffles onderzoekend aan, maar ditmaal zeide hij niets. Hij begon langzamerhand te begrijpen, wat er in den geest van Raffles omging.

Zwijgend trok hij zijn overjas aan, maar toen zij de breede stoep van het hotel zouden afgaan, legde hij een hand op den arm van Raffles en vroeg :

— Moet Henderson niet gewaarschuwd worden !

— Dat is niet nodig. Hij weet dat hij het hotel niet verlaten mag. Wij zullen nauwelijks

een uur wegblijven. In dien tijd kan hij zich amuseeren in de garage, met de beschouwing van de fraaie auto's die daar staan, hij zal zich geen oogenblik vervelen.

Nog een enkele vraag: Zal men ons toestaan om het lijk te bezichtigen?

— Zonder eenige twijfel! De Morgues is een openbare instelling! Zij wordt bewaakt door een agent, maar iedereen mag er in en uitloopen. Het voorschrift luidt, dat een lijk na de herkenning voor de verwanten nog twaalf uur te bezichtigen moet blijven.

En nu stonden zij in de warme lentezon, die neerstraalde uit een onbewolkten hemel, en stapten op een der stations van de Metro toe, en binnen een kwartier had dit ondergrondse voertuig hen met veel geraas naar het station bij het Stadhuis gebracht. Zij stapten daaruit en behoefden nu alleen nog maar over de Pont d'Arcole te loopen, die leidde naar het even oude Ile de la Cité het „Stadseiland" waarop zich de beroemde Notre Dame verheft.

Vlak daarbij, niet ver van die schoone kerk, en op weinige passen van het water, van de Seine, die haar gele golfjes traag voortstuwt, verheft zich het lage steenen gebouwtje, dat nog altijd achter zijn hooge, dikke ruiten daarbinnen de ongelukkigen herbergt, die den dood hebben gezocht in de rivier, of, in sommige gevallen, bij ongeluk in een donkeren, stormachtigen nacht te water raakten.

Hier liggen zij, gedurende den voorgeschreven tijd op een soort van helling van graniet, naast elkander, zoo goed als geheel ontkleed, en terwijl dag en nacht, uur voor uur een straal ijskoud water langs hun ledematen spoelt, die verstijfd zijn in den dood.

Een smalle gang voert langs die groote ruiten, met de afschuwelijke uitstalling daarachter, en zij die een bloedverwant missen, komen daar stil en ontzet binnen, en zoeken met angstige blikken en witte gezichten tusschen die stille dooden, waarvan er velen afschuwelijk verminkt zijn, door voorbijvarende schepen, anderen daarentegen zoo schoon en rustig liggen, als marmeren beelden, met een glimlach om de lippen, en de handen over de borst gevouwen,

Er hangt altijd een soort van groenachtige schemering, en een ijzige stilte omgeeft er den bezoeker, ook op de warmste dagen.

Het was naar dit huisje, waar Raffles en Brand hunne snelle schreden richtten. Nog slechts een uur en het lijk van Keystone zou worden verwijderd.

Nu stonden zij binnen. Zij hadden slechts eenige woorden gewisseld met den agent, die naast de toegangsdeur op zijn stoel zat en een

krant las.

Veel nieuwsgierigen waren er ditmaal niet. En de oogst van den dood was ditmaal schraal geweest, slechts vier lijken, waaronder dat van een nog zeer jonge vrouw, die daar scheen te slapen, bevonden zich achter de groenachtige ruiten.

En dit moest Keystone zijn, de man die het dichtst bij de uitgangdeur lag. Inderdaad moest men sterke zenuwen hebben, om den aanblik te verdragen van het sterk gehavende gezicht. Het was volkomen onherkenbaar geworden.

De kleederen van den doode hingen aan een haak boven zijn hoofd. Ja, dit was het colbert van fijn, bruin laken, waarvan gesproken werd in het bericht, dat Brand had gelezen! En daar, op een plankje, lagen de zegelring, de zwarte portefeuille, de verbleekte rekeningen! Er stond een witte kaart naaast, bedrukt met het gewone formulier van de politie, en waarin werd gezegd, dat die voorwerpen vermoedelijk toebehoorden aan Bernard Keystone, uit Londen.

Raffles ging dicht voor de ruit staan en keek een oogenblik aandachtig naar het roerlooze lichaam, vlak voor hem.

Een oogenblik daarna vatte hij Brand onder den arm en voerde hem weg uit het naargeestig verblijf, en zoodra zij weer in de zon stonden, omgeven door de oude huizen van het eiland, dat daar als een reusachtig schip in de Seine drijft, zei hij, met een vreemden glimlach om de lippen:

— Het is zooals ik vermoedde, Brand, het is Keystone niet!

— Hij is het niet, herhaalde Brand verbluft! En waaruit maak je dat op, als ik vragen mag. Hoe kun je met zooveel zekerheid spreken?

— Dat zal ik in enkele woorden vertellen! Je weet dat ik over mijn tweegevechten niet gaarne spreek. Ditmaal moet ik een uitzondering maken. Het is omstreeks drie jaren geleden, dat ik met dienselfden Bernard Keystone den degen kruiste. Ik heb je dat nooit verteld, — vond het de moeite niet waard. Het was in den tijd, toen je ernstig ziek in het gasthuis verpleegd werd. De zaak waar het om ging was — och, wat doet het er ook toe — de schurk had zich schandelijk misdragen tegenover een vrouw, ik vroeg hem daarop reukenschap en hij was nog zoo onbeschaamd, mij uit te dagen. Ik had hem kunnen dooden, als ik gewild had, maar ik vergenoegde mij ermede, hem op een duchtigen prik on der den rechter oksel te onthalen. Het bleek naderhand, dat het staal van mijn degen minstens een paar duim in zijn borst was gedrongen. Welnu, zulk

een wonde vertoont nog vele jaren later een zeer duidelijk litteeken! En bij den man op die afschuwelijke toonbank van graniet was op die plek zelfs geen schrammetje te bespeuren. Ik wist het ook wel vooruit — Keystone is niet de man, om er op die wijze een eind aan te maken.

— Maar, waarom dan die afzichtelijke vertooning? Waarom die macabere comédie.

— Maar Brand — de verklaring is heel eenvoudig. Hij wilde zich natuurlijk voor dood laten doorgaan, om ongehinderd en in volkomen vrijheid van het gestolen geld te kunnen genieten. Het is waarschijnlijk zijn doel zoo spoedig mogelijk naar Amerika te vertrekken!

— Maar waartoe zooveel omslag? Frankrijk had hem immers toch niet mogen uitleveren?

— Dat is zoo — maar hij had dan ook nooit meer naar Engeland kunnen terugkeeren. Daarenboven — het is niet onmogelijk, dat hij nog voor heel iets anders bang was, dan alleen voor de politie! Een man van zijn inborst moet zich verbitterde vijanden maken! Ik kan mij voorstellen, dat hij zich voor hen heeft willen beveiligen! In ieder geval — er heeft een verwisseling plaats gehad, want ik weet met volstrekte zekerheid, dat die man daar in het lijkenhuis Keystone niet is!

— Maar — hoe kwam hij aan het lijk?

— Nu komen wij op een ander terrein! Dat is meer dan ik je kan zeggen! Ik geloof echter wel te kunnen verzekeren, dat hij dat alles onmogelijk alleen kan hebben gedaan. Hij moet, zeker tegen zijn zin, de hulp van

medeplichtigen hebben ingeroepen. — En die kunnen het hem misschien nog lastig genoeg maken! De zaak is nog niet geheel en al opgehelderd, Brand — er zijn nog donkere punten, maar ik geloof toch niet ver mis te zijn, als ik zeg dat het zich ongeveer als volgt heeft toegedragen. Keystone moet hier in Parijs goed bekend zijn geweest. Dat kan niet anders, anders had hij niet binnen twee of drie dagen de noodige handlangers kunnen vinden. Die heeft hij zwaar betaald, en zij hebben het eerste het beste verminkte lijk dat zij in de Seine drijvende vonden, voor deze walgelijke comédie gebruikt. Keystone heeft zich natuurlijk zoo veel mogelijk achteraf gehouden en nu zal hij wel rondloopen met geverfd haar, een valsche baardje, een blauwe bril — kortom, het geheele arsenaal van den amateur-detective. En omdat hij, zooals je zegt, niet zoo spoedig behoefde te vreezen voor een uitzetting, kom ik tot de slotsom, dat hij zeer machtige en gevaarlijke vijanden moet hebben gehad, voor wie hij zich op deze wijze in veiligheid heeft willen brengen! Brand, ik geloof dat ons een zeer belangwekkende tijd te wachten staat!

— Hoe zoo? Keeren wij dan niet aanstonds terug?

— Waar denk je aan? Nu natuurlijk minder dan ooit! Er is niets zoo opwekkends, Brand, als den strijd aan te binden met een man, die eens heel erg slim denkt te zijn geweest! En ik moet erkennen — het was niet van slimheid ontbloot en hij heeft alleen maar niet aan het noodlottige litteeken gedacht!

De DUBEC Cigaretten zijn het succes der Turksche
Cigarettenindustrie in Nederland.

HOOFDSTUK III.

IN DE SLOPPEN VAN PARIJS.

Nog dienzelfden dag werd het geheele apparaat, waarover Raffles te beschikken had, ook te Parijs, in werking gesteld tot het bereiken van het beoogde doel.

Wel hield hij zijn kamer in het Hotel de l'Esplanade aan, maar tegelijker tijd liet hij door Brand en Henderson de verdieping gelijkvloers van het kleine oude huis in orde maken, dat hij een paar jaren tevoren dicht bij de oude stadgrens en als het ware aan den voet van de daar ter plaatse nog niet gesloopte stadswallen had gekocht.

Het was een smal, achter in een tuin staand huis, met slechts twee verdiepingen die beide waren verhuurd aan een voormalig generaal, een soort van zonderling, die zich van de wereld had terug getrokken, en daar afgezonderd leefde in gezelschap van een huishoudster, ouder nog dan hij, en zijn trouwen oppasser, die nu over de vijftig was, en die hem nooit had willen verlaten.

En het waren wel ideale huurders, in dien zin, dat Raffles nauwelijks iets bemerkte van hun bestaan! De huur werd ieder half jaar

geregeld betaald aan een zaakgelastigde van Raffles in Londen en hij had zelf zijn huurder nooit van aangezicht tot aangezicht gezien!

De oude man had het recht, in den tuin te wandelen, die door een tamelijk hooge muur van een straat gescheiden was, maar van dat recht maakte hij bijna nooit gebruik. Hij had op zijn groot steenen balcon een paar kleine kassen staan, vol merkwaardige cactussen en vetplanten, en daar besteedde hij al zijn tijd en zijn zorg aan.

Het was dit oude, kleine en afgezonderd liggende huis, hetwelk Raffles dacht te kunnen gebruiken als een soort van uitvalspoort, om van daar den vijand te bestoken.

Reeds eerder had hij omstreeks een week achtereen op de verdieping gelijkvloers gewoond voor een gelijksoortig doel en toen nauwelijks een glimp van den ouden generaal of van zijn huisgenooten te zien gekregen.

Spoedig werd daar alles heengebracht, wat wellicht noodig zou zijn kunnen, en deels verborgen in een geheime bergplaats.

Nog des middags trokken Brand en Henderson erop uit, om een krachtige, en zeer snelle auto te huren, of desnoods te koopen, want zonder zulk een voertuig zou men het niet kunnen stellen.

En twee uren later stond er reeds een goede wagen in den ouden ongebruikten stal, die zich niet ver van het huis bevond.

En Raffles had intusschen reeds een voorloopig onderzoek ingesteld, in de duistere slopjes van de wijk van La Vilette, waar de lieden wonen, waaruit waarschijnlijk wel de helpers van Keystone bijeen gezocht zouden zijn.

Hij ontdekte echter niets bijzonders, en na de lunch begaf hij zich weder alleen, naar de ligplaats van de groote aak, welker kapitein de akelige vondst had gedaan.

Het bleek een dikke Duitscher te zijn, die met zijn rijnaak door bijna geheel Europa trok, en die niet veel nieuws wist te vertellen.

Neen, hij had volstrekt geen verdachte personen op den oever gezien, en ook geen vaartuig, dat in het bijzonder zijn aandacht had getrokken.

En toch begreep Raffles, dat de helpers van Keystone in de buurt moesten zijn geweest.

Want het was wel wat al te toevallig, dat dat geschonden lijk juist op het goede tijdstip daar bij die brug dreef, op een der drukste punten van de rivier!

Waarschijnlijk was het pas kort te voren over boord gegooid, en had zeker wel niet langer dan een uur rondgedreven.

En natuurlijk moesten de schavuiten er voor zorgen, dat het lijk niet ontijdig zonk, daar er Keystone zeer veel aan gelegen moest zijn, dat hij zoo spoedig mogelijk voor dood werd gehouden.

Maar Raffles was er de man niet naar, om zoo spoedig met een onderzoek op te houden.

Indien de kapitein van de aak zelf niets gezien had, dan was het toch mogelijk, dat anderen iets verdachts hadden bespeurd.

En onmiddellijk begon hij met zijn nasporingen.

Aan weerszijden van de Seine lagen er langs den oever een aantal vrachtschepen, afkomstig uit Zwitserland, Duitschland, Nederland en België. En systematisch begon Raffles de kapiteins en de opvarenden te ondervragen.

Er was reeds een uur verlopen, zonder dat hem dit iets opleverde, maar hij bleef geduldig verder gaan, van schip op schip stappend, tot dat hij eindelijk, bijna onder de boog van de eeuwen oude brug iets te hooren kreeg, dat wellicht van meer waarde zou kunnen zijn.

Hij sprak daar met een jongen Belg, die den nacht tevoren aan wal had gepassagierd, en

omstreeks een uur of elf aan boord was teruggekeerd.

Het was daar ter plaatse zeer donker en hij had moeite, de loopplank te vinden.

Daar hij niet geheel en al nuchter meer was en voor een misstap vreesde, was hij op een vrij zonderlinge wijze over de plank gegaan, namelijk zich op zijn buik te leggen en zoo aan boord te kruipen, waar alles reeds in duisternis gehuld was.

Hij was ongeveer halverwege, toen hij, aan zijn rechterhand, ter hoogte van de brug-boog iets meende te zien bewegen, en het zwakke schijnsel van een verre straatlantaarn weerspiegeld meende te zien in het ijzer van een pindol.

Aanvankelijk geloofde hij, dat het arme zwervers waren, waarvan er in een stad als Parijs duizenden zijn, die des nachts een schuilplaats zoeken onder een van de dozijnen bruggen. Hij bedacht echter dadelijk, dat die maar hoogstzelden van een roeiboot gebruik maken. De lieden, die daar bezig waren, verkeerden blijkbaar in de overtuiging, dat alles op de groote aak in rust was, en dat niemand hen zag.

Maar de vroolijke dronkenlap zag wel degelijk iets.

Hij zag, hoe twee mannen een langwerpige voorwerp van onder de brug te voorschijn haalden, waar het stikdonker was, en dat behoedzaam in de kleine roeiboot legden. Hij zag ook de gedaante van een vrouw, jong nog, te oordeelen naar de korte rokjes en het opvallende van haar onbedekt haar.

Zij deed weinig anders dan op fluisterenden toon aanwijzigingen geven. Er klonk een zachte enderdruckte vloek en toen stak het roeibootje van wal en verdween bijna onmiddellijk in de duisternis, terwijl de vrouw achter bleef en langzaam de steenen trap beklom, naast de brug, die van de laadkade voert naar den verkeersweg daarboven. En hij kon haar nog zien, terwijl zij, behoedzaam uitkijkend, langzaam de brug opging, en halverwege over de steenen balustrade bleef hangen.

Op het water zelf was bijna niets meer te onderscheiden. Het was niet alleen zeer donker, maar boven de Seine hing een dichte mist, die het uitzicht nog bemoeilijkte. Wel hoorde hij, omstreeks vijf minuten later een zachten plomp, en dadelijk daarop snelle, onregelmatige riemslagen, die vlug naderbij kwamen.

Het roeibootje raakte de steenen beschoeiing, en zonder zich den tijd te gunnen, het vast te leggen, sprongen twee mannen aan wal en liepen weg, zoo vlug zij maar konden.

De jonge matroos, vrij wel ontnuchterd

wachtte nog een oogenblik en ging toen eens een kijkje nemen. En toen bemerkte hij tot zijn verbazing en boosheid, dat de roeiboort hun eigen flat was, waarvan de schelmen ongevraagd gebruik hadden gemaakt. En het langwerpige, zware voorwerp lag er niet meer in!

De jonge man had zich totdusverre wel gewacht, van zijn ervaringen melding te maken, want dan zou het zijn uitgekomen, dat hij beschonken en over zijn tijd aan boord was teruggekeerd.

Pas het goudstuk, dat uit de hand van den vreemden heer in de zijne overging, had zijn tong weten los te maken.

Voor Raffles had de mededeeling intusschen slechts deze waarde, dat zij al zijn vermoedens bevestigde — en dat er bij de onderneming een vrouw aanwezig was geweest, die opvallend blond haar had. Het was wel vreemd, maar het was toch iets.

En bij het verder vragen vernam hij nog een bijzonderheid, die misschien van groot nut kon zijn — de blonde vrouw hinkte een weinig, alsof zij haar voet verstuikt had, en dat was zelfs in de duisternis zichtbaar geweest.

De twee kerels, die het zaakje hadden opgeknappt, waren beiden groot en stevig gebouwd. Wat er in het pak zat — daarnaar had hij alleen maar kunnen raden!

Nu, Raffles wist het heel zeker!

Dat pak had natuurlijk het verminkte lijk van dien onbekende bevat, dien men, na zijn vreeselijken dood de rol van Keystone had doen spelen.

Gewapend met deze wetenschap keerde Raffles zoo spoedig hij kon terug naar het kleine huis bij de wallen, en betrad het aan de achterzijde, door de kleine tuindeur, dat wil zeggen op een plek, waar zich nooit een levende ziel vertoonde, behalve enkele bestellers, voor zoover zij tenminste niet met een bestelauto kwamen, want daarmee kon men slechts met groote moeite manoeuvreeren op het smalle, ongelijke wegje, met ronde keien geplaveid, dat achter de huizen in die straat omliep, en de meerendeels groote tuinen scheidde van den eeuwen ouden ringmuur, welks glooiende aardwal met welig gras was begroeid.

Hij vond Brand verdiept in de bestudeering van een der laatste gedrukte platte gronden van Parijs, en de jonge man ontving hem met den uitroep:

— Deze stad schijnt zich, sedert wij hier voor het laatst waren, nog aanzienlijk te hebben uitgebreid.

— Dat is waar — Brand — en helaas niet altijd tot haar voordeel! Er verdwijnen maar al te veel oude huizen en mooie hoekjes, die

een beter lot verdiend hadden. Ik huiver, als ik bedenk, wat ons bij een bezoek aan Montmartre te wachten kan staan. Naar het schijnt hebben de bouwvandalen daar boven op den heuvel het ergst huis gehouden!

Ik heb deze kaart zooeven gekocht, omdat zij ons misschien van nut kan zijn. Heb je iets ontdekt?

Zeker, en meer, dan ik had durven hopen! Brand.

En in korte woorden deelde Raffles mede, hoe hij den middag besteed had en wat zijn onderzoek hem had opgeleverd.

Brand had aandachtig toegeluisterd en zeide, toen Raffles zweeg:

— Het bevestigt inderdaad alles, wat je vermoedde! En wat denk je nu te doen?

— Wel, ik wil die blonde vrouw trachten terug te vinden, die een weinig hinkt!

— Dat zal moeilijk genoeg zijn, in een millioenenstad als deze.

— Wij zullen er den tijd voor nemen!

— Je wilt dus je ontdekking niet aan de politie mededeelen?

— Ik denk er niet aan, Brand. Want dan zou ik mijzelf bij voorbaat van de vruchten berooven, die deze kleine onderneming mij kan opleveren!

— Maar de tijd zal onze vijand zijn! Want nu Keystone zich veilig waant, zal hij wel met de eerste de beste boot vertrekken!

— En ik denk juist, dat zijn gevoel van zekerheid hem wat lui en onvoorzichtig zal maken! hernam Raffles. Parijs is een stad, die een groote aantrekkingskracht moet uitoefenen op een man als hij.

— Maar hij zal zich toch niet in het publiek vertoonen, hij loopt hier toch de kans, honderden Londenaars te ontmoeten, die voor zaken of voor vermaak naar de lichtstad zijn gekomen en hem kennen!

— O, maar hij zal zich stellig hebben vermomd! riep Raffles uit. Ik zeide je al, dat dit juist een van die dwaasheden is, welke de leek vroeg of laat moet bezuren — en meestal vroeg. Heeft hij er een theaterkapper ingehaald, die zijn uiterlijk moet veranderen, dan heeft hij zich als het ware aan diens genade overgeleverd, tenzij hij met een ezel te doen had. En vermomt de leek zich zelf, dan doet hij het meestal zoo onhandig, dat zijn vermomming dadelijk in het oog moet loopen, maar dit staat voor mij vast — hij heeft zijn uiterlijk vernderd, omdat hij wel moet inzien, dat het niet voldoende is, in de Seine te verdrinken! Aan dubbelgangers gelooft de politie niet zoo spoedig!

— Ons eerstvolgend plan is dus.....?

— Om nog van avond donker Parijs te doorzoeken! Slagen wij vannacht niet, dan beginnen wij morgen opnieuw. Over dag kunnen wij rusten, en 's nachts kunnen wij arbeiden, aldus het voorbeeld volgend van de apachen en het nachtelijk gespuis!

— En hoe zullen wij ons voordoen? Wij zullen toch niet als rijke Engelschen van kroeg tot kroeg kunnen trekken?

— Wij zouden het kunnen probeeren, maar waarschijnlijk zou er binnen vier uur nogal hardhandig een einde zijn gemaakt aan al onze bemoeiingen door middel van een scherp mes of een stevig stuk touw! Neen, zoo dwaas zullen wij niet zijn, Brand. Het beste is, dat wij ons voordoen als zeelieden. Er liggen op dit oogenblik veel vreemde vrachtschepen in de Seine. Het kan dus niet opvallen, dat er een paar Engelsche varenslieden wat passagieren! In ieder geval zullen wij ons op die manier wel beveiligen tegen roovers. Wij zullen daarenboven Henderson meenemen, en dan moeten het al heel brutale kerels zijn, die ons durven aanvallen. Onze taal zal de Engelsche zijn en het is niet noodig, te laten merken, dat wij het Fransch volkomen meester zijn! En nu zullen wij eens zien, wat onze brave reus ons voor ons middagmaal denkt op te disschen!

Henderson bleek goed zijn best te hebben gedaan. Het was duidelijk dat hij zijn kokstalenten nog niet had verloren.

Er kwam een voortreffelijk stuk gebraden rundvleesch op tafel, groenten en een groot stuk van het bekende, Fransche luxebrood.

Het was inderdaad het toppunt van eenvoud, maar het was voedzaam en smakelijk, want Henderson was van de ouderwetsche goede school, en wist hoe men een stuk gebrad moet behandelen! Wat oude kaas en enkele vruchten als dessert — en de maaltijd was geeindigd.

Henderson had er aan deel genomen, ondanks zijn protest, want hij beschouwde dit als een plezierreis, maar toen hij na het afruimen van de tafel weer binnentrad, begon Raffles op ernstigen toon.

— Luister eens, James! Je zult ons van nacht vergezellen op een tocht, die misschien gevaren kan opleveren. Wij zullen Engelsche zeelieden voorstellen, behoorende tot de bemanning van een vrachtaak. Zet je oogen en je ooren goed open, en bewaar onder alle omstandigheden je kalmte.

En nu zette Raffles in het kort uiteen, wat het eigenlijke doel was van zijn reis naar de Fransche hoofdstad. Hij deelde hem ook zijn ontdekking mede van dien middag.

De reus had aandachtig toegeluisterd, en zeide, toen Raffles zweeg:

— Dat is een heel leelijk truocje, Mylord, als ge het mij vraagt. Heb ik het wel, dan moet er dus worden uitgezien naar een blonde die een beetje mank loopt!

Raffles knikte glimlachend, maar Brand zei:

— Ik had je die vraag al eerder willen stellen — wat hebben wij er eigenlijk aan, of wij die vrouw en haar twee vrienden vinden. Je gelooft toch niet, dat zij weten, waar Keystone zich ergens ophoudt?

— Ik denk integendeel dat zij dat wel degelijk weten, Brand, antwoordde Raffles nadenkend. Keystone gelooft misschien, dat hij van het drietal af is, nadat hij hun een behoorlijke som voor hun diensten heeft betaald! Maar daar zullen zij een andere opvatting van hebben! Als zij niet al te dom zijn, moeten zij toch inzien, dat zij hier een melkkoetje om zoo te zeggen onder het bereik van hun hand hebben, waar nog wel meer van te halen valt! Zij zullen hem het mes op de keel willen zetten!

— Maar daarvoor moeten zij weten, waar hij is, wierp Brand tegen. Keystone is ook geen domoor, en zal zich wel dadelijk hebben teruggetrokken.

— Niet zoo snel, Brand, of zijn handlangers zullen wel gelegenheid hebben gevonden, hem iemand na te sturen, die goed moest uitzien, waar hij bleef! Ik durf er alles onder verdedden, dat zij weten, waar hij is. Vergis ik mij daarin — dan heb ik nutteloos mijn tijd verspild, en de gedachte daaraan zal mijn straf zijn. En nu spoedig aan den arbeid gegaan!

Een oogenblik daarna was de ruime kast ontsloten, allerlei kleederen kwamen te voorschijn, en de drie mannen staken zich in een gewaad, dat wat beter paste bij het uiterlijk, dat zij nu gingen aannemen. Want een paar vegen met zwart en bruine kleurstof, de vijf vingers wat door het haar gehaald — en zij waren geen elegante rijke Engelschen meer, maar ruwe zeebonken, die niet al te veel om hun voorkomen gaven.

Zij doofden alle lichten, sloten alle deuren af, na het kleine kistje met de reiscreditbrieven en het geld zorgvuldig te hebben verborgen, en verlieten toen het huis aan de achterzijde, door de kleine tuindeur.

Er was nog een uitweg. Dat was de onderaardsche gang, die voerde van den geheimen kelder, onder de oude stadswallen door, naar wat er nog over was van een zeer oud klooster, waarvan niet meer overeind stond dan een paar muurresten. Maar ditmaal zouden zij dien sluipweg niet gebruiken, daar zij een andere richting moesten inslaan.

Zij volgden eenigen tijd het duistere achter-

straatje, zeer spaarzaam verlicht door een eenzame lantaarn, totdat zij de Rue Davout bereikten. Niet ver van die straat begint de Metrolijn, die naar het hartje van de stad voert. Zij daalden de trappen van het station af, en een kwartier later verlieten zij het onder-

grondsche voertuig weder op de Place du Palais Royal op nauwelijks vijf minuten gaans van de brug die zulk een groote rol speelde in het geheimzinnig drama, waarvan Raffles de draden bij toeval had ontdekt.

Wilt U een fijne onschadelijke Cigaret ?
Rookt dan de D U B E C Cigaretten.

HOOFDSTUK IV.

DE HINKENDE BLONDINE.

Parijs kent eenige plaatsen van vermaak, die als het ware een officieel tintje hebben en die iedere vreemdeling het zich ten plicht stelt, te gaan bezoeken, al ervaart hij daarbij wel eens groote teleurstellingen.

Daar is om te beginnen de „Folies Bergères” het wereldbekende variété, dan niet minder dan de „Moulin Rouge” waar Josefina Baker haar triomfen vierde, dan de iets minder bekende „Moulin de la Galette” en dan de groote dansgelegenheden, waarvan het „Bal Tabarin” zeker wel aan de spits gaat.

Op Montmartre vindt men „De doode Rat”, „de Hemel”, „de Hel” en „Het Niets”. En dit zijn meerendeels inrichtingen die uitsluitend voor den onnoozelen buitenman bestemd zijn, die, teruggekeerd in zijn geboortedorp nog maanden lang verhaalt van al de gruwelijkheden en de wonderlijkheden, die hij daar beleefde.

Raffles nu bezocht met zijn beide metgezellen deze gelegenheden op een rijtje, tenminste voor zoover men hen toeliet in hun zeer eenvoudige kleederen, en met hun gezichten en handen, die verre van schoon waren.

Het was reeds ver over middernacht, en zij hadden nog niets gevonden, dat hun aandacht trok, toen zij langs de Boulevard Clichy liepen, en reeds op het punt stonden, voor dien avond het onderzoek te staken. Maar een schitterend licht op een honderdtal passen trok hun aandacht.

Het bleek een groote ster te zijn, samengesteld uit elektrische lampen en opgehangen boven den ingang van een nieuwe nachtgelegenheid, die pas kort geleden was geopend.

Het was het beroemde „Lido”, een combinatie van weelderig zwembad, een nagemaakt strand, met een kunstmatige zon, en echt zand, bespoeld door echte golven, die hun ontstaan te danken hadden aan een vernuftige machinerie, welke den golfslag teweeg bracht, van een danszaal, en van een restaurant, waar men de fijnste spijzen en de duurste wijnen kon krijgen.

Men zeide, dat de inrichting bijna vijftig miljoen francs had gekost, maar de eigenaars behoefden geen spijt te hebben van hun onderneming, want het bezoek was zeer druk.

In de onderaardsche badplaats, met haar nagemaakten, diep blauwen Italiaanschen hemel, haar palmen, haar stukje Middellandsche zee en haar goudgeel strand heerschte altijd een gelijkmatige, warme temperatuur, men kon

zich na het bad laten masseeren, en dan, opnieuw gesterkt, met de lift naar de danszaal gaan, om vervolgens te soupeeren, en dan weer van voren af aan te beginnen, zoolang het lichaam het maar uithield.

Wij zullen hier nog eens binenngaan — en het zal onze laatste ankerplaats zijn, voor dezen nacht, vrienden! zeide Raffles zachtjes, toen de drie mannen stil stonden voor den monumentalen ingang, met zijn overdaad van rood en wit marmer, zijn ornamenten van gedreven koper, en zijn geweldigen portier.

Met dezen deurwachter kregen zij het dadelijk aan den stok, want de man weigerde pertinent, de drie varengasten binnen te laten. Hij zeide, dat hij er niet aan dacht, dat zij moesten op hoepelen, en begon toen in een zonderling Engelsch te verklaren, dat hun uiterlijk het onmogelijk maakte, hen toe te laten tot het heiligdom, verondersteld dat zij geld genoeg hadden, om de peperdure verteringen te kunnen betalen.

Raffles dacht er zelfs niet aan, aan te dringen, daar hij volstrekt niet gesteld was op een nachtelijken twist, die hem maar in moeilijkheden zou kunnen brengen, en hij had Brand al een wenk gegeven, toen hij plotseling diens arm greep en hem een weinig terzijde trok, buiten de straling van het felle licht.

Een oogenblik te voren was er een taxi komen aanrijden, waaruit een heer gestapt was, op den voet gevolgd door een opvallend mooie vrouw, rijzig en slank, voor wie de portier reeds buigend als een knipmes de deur opende, toen haar begeleider nog met den chauffeur afrekende.

Onmiddellijk achter deze auto was een tweede komen aanrijden, die op een afstand van een meter of tien liet stilhouden.

De heer van de eerste taxi was nauwelijks binnen gegaan, zijn dame achterna, of het portier van den tweeden wagen werd geopend, en een vrouw stapte eruit, die fluisterend even met den chauffeur sprak en toen haastig op den kolossalen portier toeliep.

De drie mannen hadden elkander een snellen blik toegeworpen.

De vrouw was blootshoofds, het prachtige, blonde haar was opmerkelijk door zijn gouden glans — en zij trok een weinig met het linker been, zij was niet bepaald mank, maar was misschien gevallen — misschien had zij den enkel verstuikt.

Nu scheen het „Lido” een merkwaardige inrichting te zijn, want de portier scheen niet het minste bezwaar te maken om de vrouw binnen te laten, ofschoon ook zij, wat haar uiterlijk betreft, bezwaarlijk aanspraak kon maken op den naam van dame.

Zij was integendeel heel eenvoudig gekleed, in het zwart, met zeer korte rokken, en een soort van sjaal over den arm. Maar zij was heel mooi, en schoonheid scheen daar op die plaats van vermaak gelijk gesteld te worden met rijkdom en fraaie kleren!

Het volgende oogenblik was de mooie blondine verdwenen.

Ook de eerste taxi reed weg.

De tweede evenwel bleef staan, waar zij stond.

Raffles, die den arm van Brand niet had losgelaten, fluisterde:

— Dat moet zij geweest zijn!

— Waarom acht je dat zoo zeker?

— Omdat hij het was.

— Wie — Keystone?

— Niemand anders! Hij draagt een blonde pruik, en het is niet eens een heel fraaie! Zijn zwarte oogen staken er daarenboven veel te sterk bijaf! Dat komt er van, als leeken zich op dat gevaarlijk gebied gaan bewegen! Brand — het toeval is ons dus wel zeer gunstig geweest!

— Inderdaad — drie uren waren voldoende, om ons op hun spoor te brengen, gaf Brand toe. Intusschen kan ik niet inzien, dat wij er veel aan hebben, tenzij wij hier eenige uren blijven wachten, want die corpulente portier zal ons stellig niet binnen laten!

— Ons alle drie niet — maar mij alleen waarschijnlijk wel! hernam Raffles. Vooral wanneer ik den sleutel gebruik, die bijna alle poorten kan openen — geld.

— Zal dat geen argwaan baren?

— Waarom? Een zeeman heeft dikwijls heel wat geld te verteren, Ik zal hem beloven, dat ik me achteraf zal houden, en dadelijk mijn gezicht zal gaan wasschen in de toilette.

— Hoelang denk je weg te blijven?

— Dat is onmogelijk te zeggen! Maar hier tegenover is een klein wijnhuis! Wacht mij daar. Het staat wel niet te goeder naam en faam bekend, maar voor zeelieden is dat voldoende!

Brand had Henderson reeds onder den arm genomen, toen hij zich nogmaals tot Raffles wendde met de vraag:

— Moet ik niet voor een auto zorgen?

— Dat zou niet kwaad zijn — mits het een snelle is! Er moet een garage op den hoek van de Rue Lepic zijn — waar die groene lantaarn uithangt.

Hij knikte Brand nog eens toe, en begaf zich toen stoutmoedig naar den indrukwekkenden portier, en Brand zag hem even met dien potentiaat onderhandelen, een geldstuk scheen snel van eigenaar te wisselen, en het had blijkbaar zijn plicht gedaan, want het volgende oogenblik was Raffles daar binnen uit het gezicht verdwenen.

Inderdaad bleek ook nu weer de macht van het geld — ondanks zijn weinig sierlijk uiterlijk was Raffles toegelaten tot het binnenste van die deftige gelegenheid! Hij verloor echter geen tijd met een reinigingsproces, zooals hij den portier had toegezegd, maar richtte zijn schrede aanstonds naar de dansaal, die aan drie van de vier wanden een soort verhooging had, waarop het publiek aan tafeltjes gezeten was en van waar men naar het dansen kon kijken.

Aha, de kleine comedie schijnt al in vollen gang te zijn, mompelde Raffles voor zich heen, zoodra hij Keystone in het oog had gekregen, die aan een der weinig nog onbezette tafeltjes met zijn dame had plaats genomen, terwijl de blondine niet zonder moeite zich een weg baande in zijn richting.

— Het is duidelijk, dat zij hem geen oogenblik uit het oog hebben verloren van het tijdstip af, dat hij zijn handlangers betaalde voor hun nachtelijken dienst! Zoo zette Raffles zijn alleenspraak voort. Dar komt er van, als men zich overlevert aan de genade van dat gespuis! Hij had er natuurlijk op gerekend, dat de zaak zou zijn afgelopen met het betalen van zijn medeplichtigen! Zij zullen nu als hyena's om hem blijven heendraaien, totdat hij gelegenheid vindt, hen te ontsnappen — maar ik betwijfel, of hem dat zal gelukken.

En Raffles was zelf zoo dicht mogelijk naderbij gekomen, waarbij hij zich zooveel hij kon op den achtergrond hield.

De blonde vrouw was nu nog slechts door een paar tafeltjes gescheiden van haar slachtoffer, en Keystone had haar zoo juist in het oog gekregen.

Van de plaats waar hij stond kon Raffles duidelijk zien, dat hij een beweging van schrik en woede maakte.

Toen draaide hij zijn rug toe aan de blondine, die hem een wenk had gegeven.

Ja, als je er maar zoo afkwam! mompelde Raffles spottend voor zich heen. Maar afpersers plegen taai te zijn, en vol te houden — dat zul je tot je nadeel bemerken!

Raffles had goed gezien. De blonde vrouw liet zich volstrekt niet afschrikken door het onbeschofte gebaar van Keystone, maar wandelde rustig op zijn tafeltje toe met een sigaret tusschen de lippen, en wisselde een van die

blikken met de opgedirkte mooie vrouw, die in het gezelschap van Keystone was, zooals alleen vrouwen die naar elkander kunnen slingeren.

Toen begon zij te spreken, maar het was onmogelijk te hooren, wat zij zeide, zij stond half met haar rug naar Raffles toe, zoodat deze het even min aan de beweging van haar lippen kon zien.

Maar niettemin bleek de strekking van haar kleine toespraak al zeer spoedig. Zij moest zeker over groote overredingskracht beschikken, want Keystone stond met een verstoord en vertrokken gezicht op, zeide een paar woorden tot zijn metgezellin, die woedend de schouders ophaalde, en zich op de gevefrde lippen beet en verwijderde zich toen met de vrouw die hem was komen weghalen, heel wat minder zeker van zich zelf, dan zoeven, en schuwe blikken om zich heenwerpend, als om zich te overtuigen, dat niemand hem zag in gezelschap van die mooie blondine in haar eenvoudig, zwart japonnetje, en die een weinig hinkte.

Onmiddellijk begon Raffles het tweetal op een veiligen afstand en ongemerkt te volgen.

In de groote vestibule bleven zij een oogenblik staan, tot het voeren van een kort, fluisterend gesprek.

Het kon evenwel niet lang duren, want het was er tamelijk vol van bezoekers, die kwamen en gingen.

Raffles liep zoo dicht mogelijk langs hen, maar kon niets anders opvangen dan alleen maar den naam van de vrouw. Keystone had gezegd:

— Ik verzeker je, Madeleine,...

En de rest was voor Raffles verloren gegaan.

Het was duidelijk dat Keystone zeer opgewonden was, en woedend. Zijn gezicht was zeer bleek, en in zijn oogen lag een onheilspellende, ja bijna moorddadige uitdrukking.

Ja, je zou haar graag de keel willen dichtknippen, schurk! bedacht Raffles. Het is een leelijke tegenvaller voor je en je weet het volstrekt niet, hoe ver die schurken wel denken te gaan! Je hebt er ook niet op gerekend, dat Madeleine je dadelijk herkend heeft, ondanks je vermomming. Als je maar durfde, dan sloeg je haar aanstonds de hersens in! Maar laat ons zien — wat gaan zij nu doen?

Keystone had Madeleine onder den arm genomen, en voerde haar nu snel door de draaideur naar buiten.

Raffles volgde het paar op den voet, zorgdragend, niet te veel in het oog te loopen.

Het bleek dat de taxi die haar gebracht had, nog altijd op dezelfde plaats naast het trottoir stond.

Madeleine en Keystone liepen, zacht maar

ogewonden sprekend, op die taxi toe, en daar Raffles vreesde, dat zij erin zouden stappen stak hij haastig de straat over en liep op het wijnhuis toe, waarin Brand en Henderson hem zouden wachten.

Brand stond reeds op den drempel, en kwam Raffles haastig tegemoet:

— Ik heb hem naar buiten zien komen! Is er iets gaande?

— Ik geloof dat de bom barst, wij moeten hen na. Heb je een auto?

Brand knikte in de richting van een gesloten wagen, laag op de wielen, die een indruk van kracht en snelheid maakte, en een huis verder te wachten stond, met Henderson reeds achter het stuurwiel, slechts zichtbaar als een vormlooze massa, want hij had het hoofd diep in de schouders getrokken en den kraag van zijn jekker opgezet.

— Vlug dan maar! zeide Raffles. Zij staan nu nog bij de taxi te praten, maar kunnen ieder oogenblik instappen. Wij moeten weten waar zij blijven.

Zij liepen haastig op de auto toe, en Raffles, die Parijs heel wat beter kende dan Henderson, naam de plaats achter het stuurwiel in.

Het was een auto met binnenbesturing en de drie mannen konden dus ongehinderd met elkander praten.

Zij waren juist bijtijds, want inderdaad was Keystone in de taxi gestapt, na eenigen tijd te hebben staan spreken met een man die daar binnen zat, en die zeker niemand anders kon zijn, dan een van de twee schelmen, die het lijk van den onbekende, in de kleeren van Keystone gestoken, in het ijskoude water van de Seine hadden doen glijden.

Het volgende oogenblik was de achtervolging begonnen.

— Zij zullen hem toch niet in die taxi te lijf durven gaan, vroeg Brand na eenige oogenblikken.

— Dat komt mij heel onwaarschijnlijk voor, Brand, dan zouden zij immers de kip met de gouden eieren slachten! Er is geen sprake van, dat hij zijn heele, gestolen fortuin in een binnenzak bij zich draagt. Dat weten zij ook drommels goed!

— Maar waartoe dient dan die rit?

— Ik weet het niet. Misschien heeft hij een uitvlucht verzonnen, tijd willen winnen en gezegd, dat hij een chequeboek moet halen! Neen, ik geloof niet, dat hij onmiddellijk gevaar loopt. Zij zullen zich aan hem vastklampen als bloedzuigers, zooals de jachthond zich vastbijt aan het hert en hem niet loslaten, voor zij hem geheel hebben uitgezogen.

— Maar hij is een laffe dwaas, als hij toegeeft, riep Brand uit. Wat kan hem heelemaal gebeuren, als hij bekend wordt? Hij heeft alleen maar te zorgen dat hij bijtijds onder water duikt.

— Neen Brand, zoo gemakkelijk is het niet! Stond hij toe, dat zijn medeplichtigen de truc verklappen, dan zou al zijn werk ongedaan zijn gemaakt.

— Maar dan krijgt hij slechts een lichte straf wegens voorspiegeling van valsche daadzaken, en uitgeleverd zal hij toch niet worden! wierp Brand tegen.

— Dat is dan ook niet zijn grootste angst geweest, mijn waarde! hernam Raffles. De hoofdzak, waarom hij het deed, is zijn vrees voor een enkelen man, die hem bloedige wraak gezworen heeft, daarvan ben ik vast overtuigd.

Voor hem wil hij dood zijn — voor hem wil hij zich verbergen!

— Misschien heb je gelijk! zeide Brand nadenkend. En wie weet is die man wel hier!

— Ook mij zou dit niet verwonderen! Maar stil nu eens — ik geloof dat de taxi al vaart mindert! Zou dat misschien zijn hotel zijn daarginds?

Brand keek naar buiten, en poogde te onderscheiden, waar zij zich ergens bevonden. Links zag hij een lagen muur, waarboven de donkere gedaante van boomen en struiken, en rechts een winkelgaanderij met eindelooze bogen.

De reusachtige tuin links moesten de Tuilerieën zijn — zij waren dus in de Rue Tivoli.

Een oogenblik later stond de taxi inderdaad stil voor den ingang van een eenvoudig, ouderwetsch hotel.

Trof Lord Lister cigarettten aan op het bureau van een aristocraat, dan waren 't altijd.... „DUBEC” cigarettten

HOOFDSTUK V.

DE MUREN HEBBEN OOREN.

Raffles keek scherp uit.

Hij zag hoe twee mannen, en daarna Madeleine uit de auto stapten.

Een ervan moest Keystone zijn. Hij was het ook die met den chauffeur afrekende. Daarna reed de taxi weg.

Je zult hier even op ons moeten wachten, Henderson, ik hoop, dat het niet al te lang zal duren.

Ik zal wachten zoolang het noodig is, Mylord! zeide Henderson eenvoudig.

— Mocht ik je noodig hebben, wat echter niet waarschijnlijk is, dan zal ik het bekende sein geven! Als een agent je aanspreekt, wat niet erg waarschijnlijk is, dan laat je het rijbewijs maar zien, dat ik je gisteren gegeven heb! Denk erom, dat mijn identiteit hier niet bekend mag worden.

— Wat mij betreft, zal zij ook niet bekend worden, Mylord, verzekerde de reus.

— Goed! zet dan ooren en oogen maar wijd open! Houd vooral de deur van het hotel in het oog. En let ook goed op of die blonde vrouw, die wij zoeven zagen binnengaan, weer naar buiten komt!

— Als dat zoo is, moet ik haar dan volgen, Mylord?

— Alleen maar, als ze een taxi neemt! Ik geloof echter niet, dat ze alleen zal komen. Is ze in gezelschap van haar medeplichtigen, dan wacht je rustig af, wat er verder gebeurt.

Daarop stapte Raffles uit, doorzocht even zijn zakken, en haalde toen uit een ervan een koperen penning en een bedrukte kaart.

Het waren de identiteitsbewijzen van een Londenschen detective. En ze waren zoo echt, als men maar verlangen kon, op den naam na, die er oorspronkelijk opgestaan had, en waarvan een paar letters slechts waren veranderd.

— Dat zal wel voldoende zijn, zeide hij tevreden en toen vatte hij Brand onder den arm en voerde hem mede het hotel binnen.

Het was maar heel eenvoudig, en had niet meer dan een dertigtal kamers. Natuurlijk had Keystone met opzet dit hotel uitgekozen, ten einde zoo weinig mogelijk in het oog te loopen.

In de kleine vestibule was maar juist plaats voor het bureau van den kamerklerk — die in dit geval een dame bleek te zijn, die troonde achter een soort van toonbank, voor een bord met sleutels.

Zonder zich een oogenblik te bedenken, liep Raffles op haar toe, en zeide in het Fransch,

met opzet met een accent sprekend:

— Schoone dame, ik hoop dat U ons zult willen helpen! Wij zijn van de Londensche politie, gij behoeft niet te schrikken — want ik denk, dat alles wel met een sisser zal afloopen! Hier is mijn legitimatie!

— En Raffles liet den penning en de kaart aan de weldoorvoede dame zien, die ze met verschrikte oogen bestudeerde, maar blijikbaar van den Engelschen inhoud niet veel begreep. Zij kon echter het woord „Scotland Yard” ontcijferen en dat stelde haar gerust.

Raffles echter ging reeds door:

— Zoeven is hier een van Uw gasten gekomen in gezelschap van een blondinne in het zwart, en een tamelijk grooten man, met een lichtgrijze overhas.

— U bedoelt mijnheer Brown?

— Zoo, heet hij Brown? Dan is hij van naam veranderd! Hij is hoogblond met donkere oogen! Mag ik het nummer van zijn kamer weten?

— Hij logeert op No. 16. Ik hoop dat toch niets met hem aan de hand is? vroeg de dame ontsteld.

— Voorloopig nog niet! Wat ik zeggen wil — kent gij die blonde vrouw en den anderen man?

— Neen, die zag ik zoeven voor het eerst!

— Heeft Brown iets tegen U gezegd?

— Alleen maar, dat een paar bezoekers mee naar zijn kamer gingen, en dat de kellner hem een flesch wijn en drie glazen moest brengen.

— Is kamer no. 15 vrij?

— Neen — die is juist een uur geleden verhuurd!

— Kan ik no. 17 krijgen? Het is maar voor een half uur, bedenk dat! Ik zal er echter voor betalen, of wij er den geheelen nacht gelogeed hadden!

De corpulente dame bladerde even in haar register, draaide zich op haar kruk om, nam een sleutel van een haak, en stak dien Raffles toe met de woorden!

— Ik hoop werkelijk, mijnheer, dat ik er niets verkeers aan doe! Ons hotel heeft nog nooit iets met politie te maken gehad! Er logeeren bij ons alleen maar heel nette menschen.

— Dikwijls bevestigen de uitzonderingen den regel, madame! Maar ik beloof U dat wij alle kabaal zullen vermijden! Apropos, is er een politiepoothuis dicht in de buurt?

— Twee huizen in de eerstvolgende dwars-

straat, mijnheer. Om 's hemelswil, U gaat hier toch geen politie binnenhalen ?

— Als U dit mocht mishagen, Madame, zal ik mijn uiterste best doen, het te voorkomen, zeide de gewaande detective, want ik heb er een hekel aan, een schoone vrouw tot mijn vijanden te maken.

En met dit compliment nam Raffles voorloopig afscheid en liet de zwaarlijvige dame met haar sleutels en registers in een toestand van groote vreugde en trots achter.

Op hun weg naar boven — zij hadden iedere hulp afgeslagen — troffen zij geen enkelen kellner aan, en dat was maar goed ook, want die behulpzame geest zou zich misschien wel wat verbaasd hebben over de gedragingen van de nieuwe gasten, die zoo zachtjes over de gang slopen, dat hun schreden volkomen onhoorbaar waren.

Voor de deur, waarop het nummer 17 geschilderd was, stonden zij een oogenblik stil en toen opende Raffles de deur met den sleutel, maar zonder het minste gerucht te maken, en de tijdelijke bewoners van No. 16 moesten wel buitengewoon goede ooren hebben, als zij iets van dat alles hadden vernomen.

Raffles deed de deur onmiddellijk dicht, en keek rond.

Hij bevond zich in een zindelijke, maar heel eenvoudig gemeubileerde hotelkamer, die volstrekt niet afweek van andere kamers in ouderwetsche hotels.

Er was slechts een raam, dat tot aan den grond reikte en dat geopend kon worden als een deur. Het kwam uit op een smal ijzeren balkon.

Raffles opende het zeer behoedzaam, na zich te hebben overtuigd, dat het balkon nog verder doorliep, hij luisterde aandachtig, maar het was hem onmogelijk, een woord op te vangen van hetgeen daarnaast gesproken werd.

Raffles trad weer binnen en keek opnieuw rond. Toen stapte hij haastig op den schoorsteen toe.

Daar stond een van die kleine houthaarden, zooals die in oude huizen te Parijs nog vaak worden aangetroffen.

Hij strekte zich languit op den vloer, en onderzocht den haard vlug. Toen haalde hij een Engelschen sleutel te voorschijn uit de tasch met instrumenten die hij bij zich had gestoken, draaide handig een paar moeren los, en kon nu het heele ijzeren haardje naar zich toe trekken.

Hij bromde tevreden. De langdurige hitte had den gemeenschappelijken haardmuur sterk aangetast. Steen en kalk waren volkomen verdroogd, en hier en daar waren er gaten

in gevallen.

Toen Raffles zich nogmaals bukte, glimlachte hij — hij kon het gesprokene nu even duidelijk verstaan, alsof hij zich in de kamer zelve bevond, en toch deden de drie menschen daarbinnen hun best, hun stemmen zooveel mogelijk te dempen. Dat hun dit niet zoo goed gelukte, moest hieraan worden toegeschreven, dat zij allen in een opgewonden stemming verkeerden.

Raffles luisterde een paar seconden en wenkte toen Brand, naast hem te komen neerknielen.

Het eerste wat deze hoorde, was de naam van den nog onbekenden man, den vriend van Madeleine.

Want Keystone zeide juist, op een toon die van ongeduld en woede trilde :

— Nu zal ik het voor de laatste maal nog eens zeggen Chambert — je vergist je, als je denkt, dat jullie me nu volkomen in je macht hebt, en dat ik zal blijven afdokken, totdat je me hebt kaal geplunderd ! Ik blijf er bij, dat ik jullie nog duizend francs wil geven — en dan moet het voor goed gedaan zijn !

Een minachtende mannenstem zeide dadelijk daarop :

— Duizend francs ! dat is ternauwernood 8 pond sterling ! Hoe durf je dat aanbieden ?

— Wel, ik zou zeggen, dat het beter is dan niets ! hernam Keystone.

— En als wij dadelijk naar de politie liepen ? klonk nu de schelle hooge stem van de blonde Madeleine.

— O, de politie kan mij niet veel doen, hernam de bankrouitier. Wat is er feitelijk gebeurd ? Ik heb mij een ongeoorloofde grap gepermitteerd — en de straf daarvoor zal wel niet hoog zijn !

Het bleef een oogenblik stil, en toen begon Chambert weer met een dreigenden klank in zijn stem :

— Ik zal jou eens wat vertellen Mijnheer Brown. Om te beginnen, is dit zeker je ware naam niet en wij zouden dien nog wel weten uit te vinden, als wij wilden, Madeleine en ik ! Maar dat jij groote waarde hechtte aan je eigen dood, dat is wel zeker, anders zou je er niet zooveel voor over hebben gehad. Er zit dus nog iets anders achter : Je bent voor nog meer bang, dan alleen voor de politie ! Je hebt iets uitgehaald, daar in Londen, dat je leelijk kan opbreken — wat dat is weten wij niet, maar dat zullen wij ook wel ontdekken ! Kort en goed — wij vragen vijftig duizend francs — en dan zullen wij je verder met rust laten !

Het bleef een oogenblik stil, en het was duidelijk, dat Keystone over de zaak nadaacht.

Uit hetgeen hij daarna zeide, zou men moeten

afleiden, dat hij het bedrag niet te hoog vond, want hij antwoordde, met een zucht van opgewektheid in zijn stem :

— Het is een groot bedrag, dat zullen jullie zelf moeten erkennen, maar als ik de zekerheid heb, dat ik daarmee voor goed van jullie af ben, dan zal ik het morgen betalen !

— Morgen ? herhaalde Chambert spottend, en er klonk duidelijk wantrouwen in zijn stem. Je betaalt het nog van avond, nu onmiddellijk, want wij vertrouwen je niet verder, dan wij je zien !

— Dat is nog al glad, voegde Madeleine er aan toe. Dacht je, dat we gek zijn, ons afpoeieren, en er dan met den nachttrein vandoor gaan ? Neen, mijnheer — daar loopen wij niet in !

— Maar dacht je, dat ik met vijftigduizend franc in mijn binnenzak loop ? zeide Keystone met een toon van wanhoop, die Raffles echter niet kon bedriegen.

— Zoo dom zijn we niet ! hernam Chambert ruw. Maar wij weten drommels goed, dat je een cheque kunt uitschrijven. Die hoeft maar voor de helft van het bedrag te zijn, de andere helft geef je ons morgen contant — want wij weten, dat je die op een bank hebt ! Dat heb je zelf van avond aan Madeleine verteld.

Keystone antwoordde niet, maar het was Raffles en Brand, alsof zij hem konden hooren knarsetanden van woede.

Hij begreep dat hij daar in de val was geloopt, en nu aanstonds zou moeten kiezen of deelen.

Toch trachtte hij er zich nog uit te redden.

— Jullie kunnen toch niet in ernst meenen, dat je mij al mijn contante geld wilt afnemen ! klaagde hij.

— Dat meenen wij integendeel heel ernstig, hield Madeleine vol. En waarom ook niet ? Het is al laat, en je hebt voor den nacht genoeg gefuifd. Morgenochtend kun je immers dadelijk weer geld krijgen op die credietbrieven en bij je bankier !

Brand en Raffles wisselden een snellen blik.

Zij waren te goed op de hoogte van dergelijke zaken, om niet te weten, dat de bankrouitier slechts een zeer gering deel van het gestolen geld op een bank zou hebben gedeponneerd.

Immers, de gedeputeerden te Londen zouden dan beslag op dat geld kunnen laten leggen, door te Parijs een deurwaarder in den arm te nemen. En daarenboven was het te lastig en te omslachtig voor iemand in zijn omstandigheden, die ieder uur van den dag gedwongen kon worden, overhaast de vlucht te nemen.

Neen, Keystone mocht dan een chequeboek hebben, voor een klein bedrag, hij had stellig

het leeuwendeel van het gestolen geld ergens verborgen, denklijk in dezelfde kamer, waar nu dat gesprek plaats vond, waarvan men nog steeds niet kon weten, waarop het zou uitloopen.

Het was weer even stil gebleven, en toen klonk weer de stem van de vrouw, zachter nu maar dreigend :

— Kom aan, Mijnheer Brown, of hoe je dan anders mag heeten, ik zou nu maar eieren voor mijn geld kiezen ! Je zit muurvast, man ! Bedenk dat we je in onze macht hebben. Dit is een oud hotel, maar het zal nog wel een telefoon hebben, en binnen een paar minuten is de politie gewaarschuwd.

— Ik zeg je toch, dat ik de politie niet vrees, gromde Keystone, blijkbaar in het nauw gedreven. Ik zou er met een geringe straf afkomen — maar jullie, de eigenlijke daders, zouden een leelijke pijp rooken, als ze jullie te pakken kregen.

Dat argument scheen wel eenigen indruk te maken, want het duurde een tijdje voor Chambert zeide :

— Wij zouden ons wel uit de voeten weten te maken ! Trouwens — je zult wel zoo verstandig zijn, om het niet zoover te laten komen. Want er is meer dan de politie alleen ! Wat het is weet ik niet, maar je bent ergens bang voor — zoo bang als ik nog nooit iemand gezien heb. Waarschuwten we nu de politie, dan staat morgen het geheele gevalletje in de krant, en jij bent de sigaar, want dan heeft de man, die je achterna zit, je dadelijk te pakken !

Een stilte van wel dertig seconden en toen heel droogjes de opmerking van Chambert :

— Naar je gezicht te oordeelen, geloof ik, dat ik den spijker op den kop geslagen heb ! Vooruit, houd ons nu maar niet langer op, want je moet toch door den zuren appel heenbijten ! Schrijf nu maar dadelijk dat papiertje — en dan kom ik morgen ochtend de andere helft halen ! En denk vooral niet, dat je het kunt ontloopen, want wij blijven als bulhonden voor je hoteldeur liggen ! Je zet geen stap buiten of we hebben je bij de kladden ! En denk erom dat er met Chambert geen grapjes gemaakt kunnen worden, of anders . . .

Het gebaar dat de schelm nu maakte konden de twee luisteraars natuurlijk niet zien, maar wat hij deed was duidelijk uit de woedend gebromde opmerking van Keystone :

— Steek dat mes maar weer op ! Als je soms denkt dat ik daar bang voor ben ! Dacht je soms dat ik twee schurken als jullie ongewapend op mijn kamer had ontvangen ? Asjeblijft — hoe denk je hierover ?

Hij liet ongetwijfeld een revolver zien, want de schelle stem van Madeleine, die zij vruch-

teloos wat zachter poogde te doen klinken, sprak :

— Tegen een proppenschietter kunnen wij niet op! Maar als ik je goed ken, dan maak je daar zoo gauw geen gebruik van, je gezicht staat er niet na. Komaan, laten we nu maar geen ruzie meer maken, en een beetje opschieten! Morgenochtend komt Louis weer bij je en dan gaan jullie samen naar de bank en daar dok je de andere helft van de vijftigduizend francs en dan kun je je voor mijn part ergens anders laten ophangen.

Keystone moest inzien, dat hij in een doodlopend slop was geraakt, want een oogenblik daarna kraste zijn vulpen in woedende haast over het papier. Een scheurend geluid klonk, alsof hij de cheque driftig uit het boekje scheurde en toen zei hij :

— Daar! En loop nu naar den duivel! Laat mij met rust! — En laat ik jullie nooit meer zien!

— Dat wil zeggen, niet meer na morgen ochtend tien uur! zeide Chambert spottend. Wij zullen je hier bij het hotel opwachten. Ja, ik geloof wel, dat dit papiertje in orde is! Je zou het toch zeker niet wagen, Mijnheer Brown, ons een waardeloos vod in de handen te stoppen? Want dat zou je berouwen! Denk er om — Louis Chambert is niet mak, als hij eenmaal begint!

Er kwam geen ander antwoord dan het ongeduldig tikken van vingerknokkels op een onbedekt tafelblad.

Het was duidelijk dat Keystone aan het einde van zijn geduld en zijn zelfbeheersching was.

Het allerliefst zou hij zeker dien brutalen afperser een kogel tusschen de ribben hebben gejaagd om op die wijze voor goed van hem verlost te zijn — als hij maar gedurfd had.

Toen klonk er in de aangrenzende kamer een gerucht van een stoel die verschoven wordt, voetstappen, dan het omdraaien van een deurnop en tenslotte de spottende stem van Chambert :

— Tot morgen dan, patroon! En niet wegloopen, want dat help je toch niets!

Daarna klonk het opendoen van de deur, een kort, kitrend lachje van Madeleine, en de deur ging heel zachtjes dicht.

Raffles en Brand hoorden hoe het tweetal haastig en met lichte stappen voorbij hun eigen kamerdeur gingen en daarop begon in het aangrenzend vertrek een gedempte roffel van de ongeduldige vingerknokkels op het tafelblad, nu en dan afgewisseld met een gesmoorden vloek.

Heel duidelijk hoorden zij tot tweemaal toe den uitroep :

— Tweehonderd pond in het water gesmeten! Maar plotseling hield het kloppen op en in plaats daarvan klonk een vreemd lachen, heel zachtjes en lang aanhoudend.

Raffles bracht zijn mond dicht bij het oor van Brand en fluisterde heel zacht :

— De looze schelm heeft bepaald iets bedacht, waardoor hij zich nog uit de klem hoopt te redden!

Misschien was zijn cheque van onwaarde? opperde Brand.

— Dat geloof ik niet — anders zou hij wel eerder gelachen hebben! Ik denk eerder, dat hem nu pas invalt, zijn bank op te schellen, zoo vroeg mogelijk, zoodra zij maar geopend is, en last te geven om de cheque niet uit te betalen!

— Dat zou al een heel eenvoudig en probaat middel zijn, fluisterde Brand, maar het is een mes, dat aan twee kanten snijdt, want hij kan er zich zelf mee verwonden! Chambert namelijk zal onmiddellijk begrijpen, zoodra hij de cheque presenteert, dat hij bedrogen is, en zal zich dan bloedig willen wreken!

— Lang voor dien tijd zal Keystone Parijs verlaten hebben.

— Maar die twee houden het hotel in het oog.

— Komaan er zal wel ergens een achteruitgang zijn! En als hij zijn kamerhuur maar betaalt en een goede fooi geeft, zal een of ander kellner hem wel weglodden.

— Maar in dat geval zal hij zijn cheque in den steek moeten laten.

— Volstrekt niet! Zij wordt immers niet uitbetaald. Men zal Chambert het papier afnemen en dan mag hij nog blij zijn, als hij er nog daarmee afkomt!

— En zullen wij Keystone dan maar rustig laten heengaan?

— Zeker niet! Van nacht zal hij in ieder geval nog blijven. De bank is natuurlijk gesloten, en hij kan onmogelijk iets ien voor morgenochtend negen uur op zijn vroegst. Geen enkele bank opent vroeger haar loketten.

— Wat doen wij dan?

— De kamer voor den geheelen nacht bespreken — en in den loop van dien nacht een kort onderhoud hebben met onzen buurman! Want ik ben er vast van overtuigd, dat hij bijna alles van het gestolen geld bij zich heeft — om het des te spoediger en gemakkelijker in geval van nood in veiligheid te kunnen brengen!

Dit laatste hadden de mannen al reeds gezegd, terwijl zij al weer overeind stonden.

Nu zij zwegen, hoorden zij, hoe heel voorzichtig de gangdeur werd geopend van de

aangrenzende kamer.

— Zou hij weggaan ? vroeg Brand verschrikt.

— Geen nood ! Hij wil zich alleen maar overtuigen of Chambert inderdaad het hotel aan den voorkant in het oog houdt !

— Maar daar valt mij iets in. Hij kan heel goed van nacht al de vlucht nemen en bij voorbeeld morgenochtend uit Brussel, Berlijn of Bazel per telegram de bank waarschuwen !

— Dat is een opmerking, Brand, waarmee wij rekening zullen houden ! zeide Raffles na eenig nadenken, Maar in dat geval zal hij dan toch van een achteruitweg gebruik moeten maken !

— Dan is mijn tweede opmerking, dat die

schurk van een Chambert dit hotel misschien heel goed kent, en ook dien achteruitgang in het oog houdt.

— In dat geval zou ons niets anders overblijven, Brand, daar goed een oog in het zeil te houden en onzen man van nabij te blijven bespieden !

Op dit oogenblik ging de deur van de aangrenzende kamer zachtjes weer open, werd weer gesloten, en dadelijk daarop klonk het haastig geloop van iemand, die snel een valies begint te pakken

Juist op dat oogenblik sloeg de kleine marmere pendule op den schoorsteenmantel, het middernachtelijk uur.

**Had Lord Lister een kleine inzinking,
dan stak hij een „DUBEC” cigaret op!**

HOOFDSTUK VI.

DE BUIT.

Raffles en Brand wisselden een snellen blik met elkander. Het was duidelijk dat Keystone reeds dienzelfden nacht de vlucht wilde nemen.

Dit bevestigde de opvatting van Raffles, dat de schelm het grootste gedeelte van het gestolen geld in contanten ergens op zijn kamer had verborgen.

Inderdaad, als hij het op een bank had geplaatst, zou hij liever wachten tot den volgende dag, daar het voor een man in zijn omstandigheden lastig en gevaarlijk kon zijn, zich van een andere stad uit met de bank in verbinding te stellen.

En toch — dit alles kon toch niet voldoende zijn, om die haast te verklaren.

Neen, er moest iets zijn, dat hem opzweepte en hem voortjoeg.

De man mopperde in zich zelf, en duidelijk was het te hooren, hoe hij haastig eenige voorwerpen in een lederen valiesje pakte.

— Waarheen zou hij nu gaan, vroeg Brand een oogenblik later fluisterend.

— O, er zijn nog nachttreinen genoeg in bijna alle richtingen, die nog voor één uur van een der groote stations vertrekken! En mist hij die, dan kan hij nog altijd een auto huren, die hem nog van nacht naar Brussel, Straatsburg of Brest brengt. Het is duidelijk dat Mijnheer groote haast schijnt te hebben en ik geloof mijn waarde, dat nu het oogenblik om te handelen gaat aanbreken. Het zou onverstandig zijn, hem ongehinderd het hotel te laten uitgaan! In dat geval zou hij ons wel eens kunnen ontglippen!

— Maar ik meen dat ik hem zijn kamerdeur op slot heb hooren draaien, wierp Brand tegen.

— Als het niets anders is! Kom maar mee, daar is wel een middel op te vinden.

Hij liep op de deur toe en opende ze onhoorbaar.

Een blik op de smalle, vrij schaars verlichte gang overtuigde hem, dat die geheel verlaten was.

In dat wat provinciaalsche, onderwetsche hotel, dat in hoofdzaak door rustige kooplieden van het platte land werd uitverkoren, waren bijna alle gasten reeds naar bed gegaan.

Men hoorde niets anders dan nu en dan behoedzaam een deur sluiten, de zachte, snelle stappen van een kamermeisje, en het heen en weer loopen in de vestibule van den portier, die zeker aanstonds de straatdeur wel zou sluiten — want dit was in het geheel geen hotel,

dat dag en nacht voor den reiziger openstaat!

Raffles beduidde Brand met gebaren, dat hij naast de deur van kamerno. 16 moest gaan staan.

Toen liep hij zelf op zijn teenen tot bijna aan de trap, keerde zich daarom en kwam met gewone stappen vlug aanloopen, stond stil voor no. 16, kuchte eens, klopte aan, en zei in onberispelijk Fransch:

— Une dépêche pour vous monsieur.

Wat Raffles had verwacht gebeurde ook.

Keystone meende natuurlijk dat het een kellner was en opende des te vlugger de deur, om nu aanstonds aan dien man te vragen, of het hotel soms een tweeden uitgang had.

Hij week verschrikt achteruit, toen hij die twee als zeelieden gekleede mannen voor zich zag, en het volgende oogenblik stonden die binnen, en Brand deed voorzichtig de deur dicht.

Raffles was tot vlak voor den ontstelden gauwdief getreden, en zei zacht maar nadrukkelijk:

— Geen enkel gebaar, en geen kreet, Mijnheer Keystone! Ik weet dat gij hier ergens een revolver hebt! Vermoedelijk zit het ding in deze zak, die nogal onsierlijk uitpuilt! Steek Uw handen eens op.

Keystone was ongetwijfeld een laffe schelm, zooals dieven van deze soort dikwijls zijn, maar misschien zou hij toch wel tegenstand hebben trachten te bieden, als die groote zeeman zelf maar niet gewapend was met een kleine zesloops, waarvan de monding juist op zijn voorhoofd was gericht.

Terwijl hij Raffles aankeek met een heel leelijk licht in de oogen, dat de groote avonturier op zijn hoede deed zijn, stak hij zijn handen langzaam op, en Brand, goed afgericht, kwam onmiddellijk toeschieten, stak zijn hand in den uitpuilenden zak, haalde er de revolver uit, en deed dien in zijn eigen broekzak verdwijnen.

Zoo, nu kunnen wij eens praten; begon Raffles gemoedelijk, terwijl hij zijn revolver opstak.

— Wie zijn jullie, en wat komen jullie hier doen? gromde Keystone tusschen de tanden.

— Een zonderlinge vraag. Zeide Raffles glimlachend. Vooral wanneer men het uur, en het onverwachte van ons bezoek in aanmerking neemt! Wie wij zijn, zullen wij U niet mededeelen, omdat het zonder eenig belang is — maar wij komen om Uw geld! Laat ik mij juist

uitdrukken — wij komen om het geld van anderen, dat gij U hebt toegeëigend, Mijnheer Bernard Keystone!

Raffles had Engelsch gesproken. De ander keek hem een oogenblik met open mond aan, vaalbleek.

Hij was nauwelijks verstaanbaar, toen hij er stotterend uitbracht:

— Hoe is je naam? Ben jij... ben jij...?

Raffles monsterde Keystone korten tijd met een doordringenden blik.

De man was waarlijk in doodsangst! Zijn oogen hadden een uitdrukking van waanzinnigen schrik.

Hij was blijkbaar geheel krachteloos, op een stoel neergevallen, en staarde Raffles onafgebroken aan.

Deze zeide langzaam; hem zelf niet uit het oog verliezend:

— Ik ben John Raffles, waarom zou ik het ook verzwijgen? Je zult nu wel dadelijk het doel van mijn komst begrijpen, Bernard Keystone.

Er had een merkwaardige verandering op het gelaat van den schurk plaats. Het was alsof die mededeeling hem verlichtte.

Hij wreef met zijn zakdoek over zijn klamme slapen, liet een schor lachje hooren, en mompelde:

— Zoo, dan heb ik van U gehoord! Gij zijt dus de beroemde inbreker! Ik dacht...

Hij beëindigde den zin niet, maar lachte weer op dezelfde zenuwachtige wijze, als iemand die plotseling van een grooten last bevrijd is.

Toch keek hij Raffles met een angstigen blik aan, toen hij vroeg:

— Gij zult mij immers niet dooden?

— Niet, als gij U rustig houdt! antwoordde Raffles koeltjes. Ofschoon ik niet geloof, dat ik mij er erg door bezwaard zou voelen, als ik de wereld bevrijdde van iemand van Uw soort! Laten wij het kort maken, want mijn tijd is beperkt! Het geld!

— Maar — ik weet niet wat gij bedoelt! klaagde de schelm. Ik heb waarlijk geen geld bij mij! Ik vrees dat al Uw moeite vruchteloos is geweest!

— Het geld! beval Raffles alleen maar, voor de tweede maal.

Keystone keek hem aan. Er was iets in die staalgrijze oogen, dat hem machteloos en willoos scheen te maken. Hij kromp ineem, als een hond, die een striemenden zweepslag verwacht, en weer werd zijn gelaat vaalbleek.

Een oogenblikje kwam datzelfde leelijke licht in zijn half toegeknepen oogen.

Het was alsof hij naar een uitweg zocht, een klein gat, om weg te kruipen — met zijn buit, met het gestolen geld, waaraan bloed en zweet

kleefden van duizenden lichtgeloovigen.

Maar die groote, grijze oogen schenen wel tot in het diepste van zijn ziel te kunnen lezen, want de meedoogenlooze stem sprak weer:

— Het is geld, waarvan je geen cent toekomt, Keystone! Het is gestolen, het is van arme lieden afgeperst met een vooropgezet doel, en jij zelf weet dit beter dan wie ook! Er is hier geen sprake van een noodlottigen samenloop van omstandigheden, van een tegenslag, dien niemand kon voorzien, — er is alleen maar sprake van een schurkachtig plan, tot in bijzonderheden uitgewerkt met het doel om de kleine spaarders en de onnoozele speculantjes te berooven! Aan jou is het te wijten, dat vaders hun zonen niet langer kunnen laten studeeren, dat arme, oude vrouwtjes met een slag het beetje kwijt zijn, dat zij op aarde bezaten, en dat wat licht had moeten brengen in de laatste, duistere dagen van hun leventje, dat kleine winkeliers, gepensionneerden, onderwijzers ten gronde zijn gericht, onherstelbaar! Geef mij dat geld, opdat ik het weer teruggeve aan de bestolenen — al zal ik daarbij helaas onrechtvaardig moeten zijn, daar ik degenen niet ken, die hun klein bezit aan jou grijpende klauwen hebben toevertrouwd.

Keystone had zich op een stoel laten neer vallen.

Het was alsof al het bloed uit zijn gelaat was geweken. Tot zelfs zijn lippen waren wit. Hij wist zich echter met een uiterste krachtsinspanning te herstellen en zei, met een poging om te glimlachen:

— Dat klinkt alles heel mooi — gij zijt op het oogenblik de sterkste — en misschien zou ik U wel voldoen, als ik daartoe maar in staat was! Helaas echter voor U heb ik slechts zeer weinig geld bij mij. Gij kunt gerust de heele kamer doorzoeken, en gij zult niets vinden.

Raffles keek den schelm strak aan. Sprak hij de waarheid? Zou het mogelijk zijn, dat hij het geld elders in veiligheid had gebracht? In dat geval zou het moeilijk zijn, de zaak tot een goed einde te brengen.

Zonder zijn revolver te laten zakken, wendde Raffles zich tot Brand, en zeide kortaf:

— Doorzoek de kamer, en grondig! En ook vooral zijn bagage! Ik vertrouw dat heerschap niet! Het wil er niet bij mij in, dat iemand in zijn toestand, die ieder oogenblik moet kunnen vluchten, zich zou scheiden van zijn buit.

Raffles zag even den mond vertrekken van den man, die daar schijnbaar onverschillig terneer zat, en zijn woorden schenen dus doel te hebben getroffen.

Aan den anderen kant moest het zonderling schijnen, dat iemand in een gewone, banale

hotelkamer een schuilplaats had ontdekt voor zijn geld, die inderdaad veilig was, en niet aanstonds zou worden ontdekt.

Brand was intusschen reeds met zijn arbeid begonnen.

Met een handigheid, en een vlugheid die wezen op een langdurige oefening.

Hij begon met gebruikelijke plaatsen, haalde zorgvuldig het bed af, en keek na of de matras niet was opengetornd en daarna door een ongeoefende mannenhand weer was dichtgenaaid.

Toen trok hij alle laden open, die onder het bereik waren van zijn hand en onderzocht vlug maar grondig den inhoud. Veel vond hij er overigens niet in. Wat toiletartikelen, een reisgids, wat spoorweglectuur, en andere voorwerpen van dien aard.

Toen kreeg hij het valies van Keystone in het oog.

Terwijl hij die begon los te gespen, liep Raffles het vertrek door, Keystone scherp in het oog houdend, al vreesde hij niet dat deze zou vluchten met achterlating van zijn geld, en kwam zoo aan de wandkast, de eenige die er in het vertrek was.

Het was een ouderwetsche kast, en de deur was beplakt met hetzelfde behangselpapier, dat den muur bedekte.

Raffles keek even naar het slot.

Er stak geen sleutel op.

Hij stak drie gekromde vingers achter den smallen rand van blik, waarmee zulke kasten meestal beslagen zijn, maar het bleek, dat de kast gesloten was. De sleutel van die kast! beval hij kortaf.

Er verscheen iets als verbazing op het gelaat van Keystone, toen hij ten antwoord gaf:

— Ik heb dien sleutel niet, gij moogt mij gelooven of niet. Die kast moet dicht zijn geweest, toen ik hier mijn intrek nam.

Weer nam Raffles hem scherp op.

Toen zei hij schouderophalend, zich tot Brand wendend:

— Zoek naar den sleutel van die kast in zijn zakken! Hij moet hem hebben!

— Ik geloof niet dat het meer noodig is! zeide Brand, en zegevierend stak hij zijn hand in het valies, zijn vingers schenen ergens naar te tasten, er klonk een schuivend geluid, en het volgende oogenblik had hij den dubbelen bodem uit het valies gelicht, die stevig vast zat.

Keystone liet een gegrom van woede hooren, en als zijn oogen dolken waren geweest, dan zou Brand zeker geen seconde meer geleefd hebben.

Een oogenblik scheen het zelfs, alsof hij zich

op Raffles wilde werpen, maar een snelle beweging van de altijd gereede revolver bracht hem tot rede.

En daar zat hij nu als een geslagen man, en zag toe, in elkander gedoken, hoe Brand eenige stapels in papier gepakte en met een elastiek bij elkaar gehouden, bankbiljetten op de tafel legde.

Het waren biljetten van hooge waarde, en wel van vier of vijf landen in Europa, zij waren zoo goed als goud!

Raffles wierp een van die pakjes een paar malen in de hoogte, om ze telkens weer op te vangen, en zei glimlachend:

— Het is een oude truc, en die soms nog wel eens opgaat — maar niet voor mannen als wij zijn, Mijnheer Keystone! Ik geloof niet dat wij hier verder nog iets te doen hebben, behalve natuurlijk den draad van de electricische schel door te knippen, want ik bemerk daar, dat zelfs in dit ouderwetsch hotel de geest der moderne beschaving, in den vorm van electriciteit zijn intrede heeft gedaan! Soms is dat onaangenaam, maar het is gemakkelijk te verhelpen!

Zonder een nader bevel af te wachten, had Brand reeds met zijn kleine monteurschaar met gummioogen den draad doorgeknipt.

— Ik vermoed dat gij wel weinig lust zult hebben, om alarm te maken, maar wij moeten toch voorzichtig zijn! zeide Raffles, toen de kleine operatie was afgelopen.

— Als wij hem bonden en knevelden? stelde Brand voor.

Een oogenblik stond Raffles in beraad, maar toen antwoordde hij hoofdschuddend:

— Dat zal niet noodig zijn! Mijnheer Keystone zal wel zoo verstandig zijn, om geen alarm te maken! Overigens — hij kan doen wat hij wil, want wij zullen het hotel reeds lang verlaten hebben, voor iemand goed weet wat er gebeurd is! Keystone — ik laat hier een pakje van twee duizend dollar bij je liggen! Het is niet veel, in vergelijking met wat je gestolen hebt, maar ik wil je niet geheel en al uitplunderen en je een kans geven! Benut ze, man — en op een andere manier, dan tot dusver! Eigenlijk verdien je het niet, wat ik nu voor je doe, maar ik begrijp dat je zonder een zeer klein kapitaaltje niets beginnen kunt. Je wilde naar Amerika gaan, niet waar? Welnu, blijf bij dit land en tracht er een nieuw en eerlijk bestaan te verwerven! Vaarwel — en laat deze harde les genoeg voor je zijn geweest!

Er scheen niet veel vrees voor te bestaan, dat Keystone iets zou doen, om het vertrek

van de twee mannen te beletten. Hij zat als vernietigd op zijn stoel, vaalbleek en het hoofd diep op de borst gebogen.

Raffles wierp nog een blik vol minachting en afkeer op den man, die daar zat en zeide,

reeds op den drempel staande :

— Tracht sterk en een man te zijn, Keystone!

En dit waren de laatste woorden, die Raffles ooit tegen Bernard Keystone zou spreken.

**Lister weet, dat hij bijna altijd met een Heer te
doen heeft, als hij „DUBEC” cigaretten rookt.**

HOOFDSTUK VII.

DE MAN IN DE KAST.

De commissaris van politie leunde achterover in zijn stoel en keek naar de deur, waardoor twee stevige agenten Louis Chambert en de Blonde Madeleine binnen voerden.

Het was toen elf uur in den morgen.

Chambert was zeer bleek, en Madeleine leek geheel verward te zijn en haar lippen beefden voortdurend, toen zij den strengen blik van den commissaris op zich gericht voelde.

Deze nam het paar een tijdlang zwijgend op en begon toen :

— Hoe is 't, Chambert, zou je nu maar niet liever bekennen ? Een uur geleden, dadelijk na je arrestatie ben je uitgebarsten in heftige ontkenning. Hoe staat het er nu mee, ben je verstandiger geworden in dit uur ?

— Ik herhaal alleen, dat ik het niet deed ! antwoordde Chambert op doffen toon. Van dat geld — dat is waar. Maar vermoord heb ik hem niet ! Waar zou dat ook voor noodig zijn geweest ? Hij kon ons immers toch niet ontsnappen. Hij had dat geld toch moeten afdokken !

— Maar je hebt nu alles afgenomen ! riep de commissaris heftig. Je hebt hem alles ontstolen wat hij bij zich had. Wil je soms ontkennen dat je het lederen valies van je slachtoffer doorzocht hebt en daarin het geld hebt gevonden ?

— Dat ontken ik ! Ik heb het zelfs niet gezien ! riep Chambert, en zijn oogen fonkelden woest. Ik wil niet zeggen — als ik het geweten had, dat al dat geld op zijn kamer was, dan had ik misschien mijn handen niet kunnen thuishouden ! Maar ik wist het niet, en daar blijf ik bij !

De commissaris schudde het hoofd, trommelde zenuwachtig op het blad van zijn schrijftafel en hernam :

— Het baat je immers niets, Chambert ! Drie kellners op zijn minst hebben je met Mijnheer Keystone het Hotel zien binnenkomen, en weten dat je een tijdlang met hem gepraat hebt.

— Dat ontken ik immers niet ! riep Chambert woest. Hoe zou ik het kunnen, terwijl jullie de cheque bij mij gevonden hebt ?

— Maar je bent naderhand ook bij de achterdeur van het hotel geweest. Het scheen alsof je je daar had willen verbergen ! En nu zal ik je zeggen hoe het gegaan is, Chambert en ik geef je voor je eigen bestwil den raad, je verzet nu maar op te geven ! Alles pleit tegen je.

Luister dus ! Jij hebt Mijnheer Keystone een cheque afgetroffeld onder bedreiging dat je zijn comédie het bedrog met het lijk openbaar zou maken ! Want dat de doode Keystone is, daaraan twijfelt nu niemand meer, maar toen je eenmaal met je medeplichtige weer op straat stond is de duivel der hebzucht in je wakker geworden. Je hebt alles willen hebben, en je hebt gewacht tot alles in het hotel sliep, ook je slachtoffer, om vervolgens terug te keeren, en naar zijn kamer te sluipen. Je hebt alles goed overlegd, dat moet ik zeggen ! Geen revolver maar een mes, om zoo weinig mogelijk leven te maken !

— De klabakken die mij arresteerden, hebben mijn eigen mes in mijn zak gevonden ! protesteerde Chambert woedend.

— Hawel — ook al een bekende truc ! Je kunt heel goed een tweede dolkmes hebben gehad. Het moordwapen was splinternieuw. Je bent langs een regenpijp naar boven geklommen, aan de achterzijde van het hotel, na je op de binnenplaats een tijdlang verscholen te hebben gehouden, en toen over het balkon de kamer van je slachtoffer binnengedrongen. Dat moet je gemakkelijk zijn gevallen, omdat je slachtoffer wegens de warmte het balkonraam een hand breed had laten openstaan. Wat heb je nu hier op te zeggen ?

— Niets ! antwoordde Chambert kalm.

Het was alsof hij plotseling rustig was geworden, als of het hem zeker toe scheen dat die onzinnige beschuldiging niet langer dan een paar uren kon stand houden. Men zou hem moeten vrij laten, daarvan was hij overtuigd.

En daarbij vergat hij, dat de justitie in ieder land wel zeer vlug is met het vastgrijpen van verdachten — maar ze slechts traag en aarzelend weer los laat. In zijn geval wilde het ongeluk, dat er inderdaad zeer veel tegen hem kon worden ingebracht.

Hij was dien nacht niet op zijn bed geweest, evenmin als Madeleine. Men had hem nog zeer laat op verdachte wijze aan de achterzijde van het hotel zien rondzwerven. Er was een cheque in zijn bezit gevonden, door het slachtoffer afgegeven, en laat in den avond had hij met den ongelukkige een opgewonden gesprek gehad op diens kamer.

Dat alles was zeer sterk in zijn nadeel.

De commissaris tikte nog wat met zijn knokkels op zijn tafel, keek hem nog eenigen tijd onderzoekend aan, greep toen zijn uniform-

pet, stond op en gaf op zachten toon eenige bevelen aan zijn schrijver.

Een kwartier later was een groepje in twee auto's onderweg van het politiebureau van de Wijk naar het oude hotel in de Rue Tivoli.

Er zou een reconstructie der feiten plaats hebben, zooals dat in Frankrijk gewoonte is, en dus in tegenwoordigheid van den verdachte.

Het bleek dat het geheele hotel in rep en roer was.

Men had dien morgen om acht uur pas de afschuwelijke misdaad ontdekt — Keystone op zijn bed uitgestrekt, het bovenlichaam over den rand hangend, in een plas bloed. De doode oogen staarden naar de zoldering.

Men had de raamdeur naar het balcon open gevonden, en het was duidelijk dat de dader langs dien weg ontwsnapt was.

Onmiddellijk was daarna de politie gewaarschuwd, die al zeer spoedig haar onderzoek met gunstig gevolg bekrond zag, want dadelijk was, zooals begrijpelijk is, de verdenking gevallen op Louis Chambert en op de vrouw, die met hem op de kamer van het slachtoffer was geweest.

Men vond beiden in een klein kroegje, niet ver van de Hallen.

De vermoorde man was reeds koud, toen men hem vond, een groot mes met breeden rug tot aan het heft in de borst, en de gerechtelijke geneesheer had dadelijk verklaard, dat de moord tusschen drie en vier uur in den morgen moest zijn gepleegd. Zeker niet heel veel vroeger of veel later.

Commissaris Grandbois stapte het eerst uit, gevolgd door den griffier Dulac en den rechercheur Radelais. Uit de andere auto stapten drie stevige agenten, met de beide verdachten, ditmaal echter stevig geboeid.

Het onderzoek nam dadelijk een aanvang, zoodra de personen, die Chambert en Madeleine gezien hadden, aanwezig waren.

De corpulente dame van de sleutels was er het ergst aan toe. De afschuwelijke ontdekking scheen haar zeer te hebben aangegrepen. Het onderzoek had voorloopig in de kleine vestibule plaats, en de commissaris liet haar dadelijk een stoel aanbieden, want de arme vrouw kon zich nauwelijks overeind houden.

Grandbois stelde zijn korte vragen, en de antwoorden waren voor de twee verdachten verpletterend. Er waren thans wel zes personen die het tweetal herkenden.

En het zag er reeds zeer donker voor hen uit, toen het geheele gezelschap zich naar boven begaf, naar het vertrek, waar Keystone op zulk een afschuwelijke wijze den dood had gevonden.

Er stond een politieagent voor de deur van No. 16, die voor zijn chef salueerde, en terzijde trad.

Niemand binnen gelaten, agent? vroeg Grandbois.

Alleen Mijnheer Lenoir van het Hoofdbureau en daareven is er een Engelsche detective gekomen, die zich kon legitimeeren.

Grandbois keek verbaasd op, fronste even de wenkbrauwen en zei toen:

— Het is toch onmogelijk, dat men thans reeds te Londen iets van de zaak weet en al weet men het, dan zouden zij toch nog niet hier kunnen zijn!

— Maar de hotelier zegt, dat hij hier gisteren al was, met een collega! Zij loerden op Keystone! Zij kwamen opzettelijk voor hem uit Londen, en hebben een tijdlang hiernaast gezeten. Om voor half een zijn ze weer weg gegaan. Ze zeiden toen tegen den nachtportier, dat zij nog terug zouden komen, en Keystone in het oog zouden houden.

De commissaris haalde een beetje ongeduldig de schouders op en trad toen binnen, gevolgd door het heele gezelschap.

Het was een vreeselijk schouwspel dat hen daar wachtte. Men had alles gelaten, zooals het gevonden was.

Nog altijd hing de doode half uit zijn bed, ruggelings, met de armen wijd uitgestrekt, de lakens verward, en met bloed gedrengd.

Het koude noorderlicht plaste ongehinderd door het wijd geopende deurraam naar binnen en deed de kleinste bijzonderheden uitkomen.

In een hoek van het vertrek zat op een stoel een zeer lang man, met rood haar, die zijn scherpe, kleine oogen overal deed rond gaan.

Dat was inspecteur Lenoir, van de Sûreté.

En niet ver van het raam stond Raffles geheel gekleed als den avond daarvoren toen hij zich had uitgegeven voor een Engelsch detective.

Zijn gelaat stond strak en ernstig.

Pas weinige uren tevoren had hij het ontstellende bericht gelezen, in een extra-editie van de „Matin”.

En al had het leven hem gehard, hij gevoelde een schok, toen hij bedacht, dat hij zelf bijna ertoe was overgegaan, Keystone te knevelen en te binden, en hem daardoor een willig slachtoffer te maken van iederen moordenaar!

Thans had hij tenminste nog de kans gehad, zich te verdedigen, al stond het zoo goed als vast, dat hij in zijn slaap was overvallen, en gedood was, zonder een kreet te kunnen slaken.

Maar het bericht had nog geen melding kunnen maken van de arrestatie van Chambert, en Raffles keek dus verrast op, toen hij den

apache en blonde Madeleine geboeid zag binnen voeren.

Hij zelf was naar die plek gelokt, omdat hij zich rekenschap wilde geven van de wijze, waarop de moord was gepleegd.

En hij had iets heel bijzonders ontdekt!

Want de muurkast, waarvan hij met zekerheid wist, dat zij gesloten was, toen hij vertrok, stond nu open!

Er bevond zich volstrekt niets in, niet het allerkleinste kleedingstuk, en het mocht dus een raadse heeten, wat Keystone wel kon hebben bewogen, om die deur te openen.

Raffles herinnerde zich ook dadelijk de uitdrukking van zijn gezicht, toen hem naar dien sleutel gevraagd werd.

Maar als hij hem niet had, wie had dien sleutel dan bezeten?

Waarom en door wien was die kast des nachts geopend?

En toen was het Raffles als een lichtstraal door den geest geflitst:

Degene die de kast open deed, deed het van binnen af!

Dat was mogelijk, omdat de dunne ijzeren achterplaat van het ouderwetsche slot ter hoogte van het sleutelgat een opening vertoonde, die er pas kort te voren moest zijn ingemaakt, zoodat men nu den sleutel ook aan de binnenzijde kon gebruiken!

En de man die daar zat had het gesprek gehoord, zoowel tusschen Keystone en Chambert als tusschen zijn slachtoffer en zijn beide zonderlinge bezoekers. Hij had echter niet te voorschijn durven komen, zoodra hij over revolvers had hooren spreken.

Dat moest de geheimzinnige vijand zijn geweest, voor wien Keystone zoo beducht was, dien hij veel meer vreesde dan de politie!

Raffles was juist op deze slotsom gekomen, toen het parket binnentrad.

Hij stelde zich onmiddellijk voor, en met een paar uitgezochte complimentjes verwierf hij zich dadelijk de sympathie van Mijnheer Grandbois, die zich vrij wat liet voorstaan op zijn schranderheid.

En er bleek geen spoor van wantrouwen bij den commissaris, toen Raffles hem zijn legitimaties toonde, en hem verklaarde, dat hij en zijn collega Keystone waren nagereisd, omdat er hoop bestond, hem een misdrijf te kunnen aanwrijven, dat zijn uitlevering zou hebben mogelijk gemaakt.

En toen trok hij zich bescheiden een weinig terug maar volgde met gespannen aandacht en zonder er een woord van te verliezen het verhoor en ook de opmerkingen, welke Lenoir met zijn scherpe stem maakte.

Niemand in dat vertrek scheen er een oogenblik aan te twifelen, of Chambert en zijn vriendin waren de schuldigen. Men had het valies gevonden met den valschen bodem, en het was nu nog maar de vraag, waar de moordenaar het gestolen bedrag zoo spoedig had kunnen laten.

Men had eenige vingerafdrukken gevonden, en die waren zonder eenigen twijfel van Chambert, maar men had ze niet eens nodig, om te kunnen vaststellen, dat ze den avond daarvoren in die kamer waren geweest.

En er was nog geen kwartier verlopen, of Raffles, die het raderwerk der Justitie kende, wist met zekerheid, dat de toekomst er voor Chambert zeer duister uitzag.

Het zou zelfs den knapsten advocaat moeilijk vallen, hem uit de gevangenis — misschien wel buiten den greep van den beul te houden. Er was maar iets dat voor Chambert kon pleiten, namelijk dat men geen spoor van bloed op zijn kleederen had kunnen aantreffen, noch op zijn handen.

Dat de moord met een ander mes dan het zijne was gepleegd, scheen daarentegen weinig indruk te maken. En de commissaris wilde blijkbaar aannemen, dat Chambert in de drie uren die er verlieden tusschen het tijdstip van de misdaad en zijn arrestatie gebruikt had om zich grondig te reinigen en andere kleederen aan te trekken.

En toen stapte hij op den commissaris toe, boog zich tot hem neer, en zeide op zachten toon:

— Vergeef mij, Mijnheer — een oogenblikje met U, als ik U mag verzoeken! Gij weet dat ik hier gister avond geweest ben — en ik geloof een zeer belangrijke mededeeling te kunnen doen in deze zaak.

De commissaris keek den Engelschman even verbluft aan, maar zeide toen:

— Ik luister naar U, Mijnheer!

— Pardon — wat ik U te zeggen heb, is voorloopig slechts voor Uw ooren bestemd! zeide Raffles glimlachend. Ik weet een vertrekje, dat uitstekend geschikt is voor een kort onderhoud. Die Chambert mag een schavuit zijn, een moordenaar is hij niet! Hij heeft met deze misdaad niets te maken — en dat ga ik bewijzen!

Nog even aarzelde de commissaris, toen stond hij op, zeide op zachten toon iets tot Lenoir, en volgde Raffles de gang door naar een klein vertrek op dezelfde verdieping.

En wel was het voortreffelijk geschikt, dat vertrekje — tenminste voor het doel, wat Raffles zich voorstelde! Want hij wist, dat hij zich thans in groot gevaar ging begeven. De kamer was klein, en had maar een enkel raam, dat op een kleine, donkere en morsige binnen-

plaats uitzag. Daar beneden zag men niets anders dan afval, oude kisten, leege vaten, en verdere rommel. De deur echter bevond zich vlak bij de diensttrap.

Raffles liet den commissaris voorgaan, overtuigde zich dat de sleutel van buiten in het slot zat, en begon, zoodra beiden binnen waren :

— Gij gelooft immers, dat Chambert Keystone vermoord heeft, om hem het geld af te nemen, dat die schavuit bijeen gestolen had ?

— Natuurlijk, dat was het motief !

— Dat is dan een groote vergissing ! Chambert heeft geen cent van dat geld, om een zeer eenvoudige reden, die gij aanstonds zult hooren ! Want nadat Chambert en zijn vriendin vertrokken waren, bezochten mijn collega en ik Keystone. Dat was omstreeks half een. De kastdeur die gij nu open hebt vinden staan, was toen gesloten. Op slot gedraaid, meen ik, bezie eens aandachtig dat slot aan den binnenkant. Gij zult dan ontdekken, dat er een vreemde hand aan geknoeid heeft, pas zeer onlangs, om de deur ook van den binnenkant te kunnen

openen ! De man die zich daar verborgen hield, was de hotelgast van kamer No. 15. Zoek naar hem, en gij zult den waren moordenaar hebben gevonden een der slachtoffers van Keystone en bijna krankzinnig van haat en woede ! Zoek naar hem, geloof mij ! Chambert stal het geld niet — en zie hier de reden :

— Ik nam het zelf ! Ik ben Raffles !

Een vlugge stap bracht hem naar de deur.

Maar zooveel haast behoefde hij niet eens te maken. Want hij was reeds beneden aan de diensttrap met den voet op den drempel naar een kleine zijdeur, en op tien passen afstands van zijn auto, toen de stom verbaasde commissaris pas het besef vond, en de kracht, met beide vuisten half razend van opwinding en boosheid op de gesloten kamerdeur te bonzen.

Drie dagen later arresteerde men in de haven van Marseille den moordenaar van Keystone. En Raffles bleek juist te hebben gezien. Het was een man, geheel geruineerd door de misdadige speculaties van Bernard Keystone.

De volgende aflevering bevat:

DE PLAATSVERVANGER

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal van

RAFFLES

ook wel genaamd

LORD LISTER, de Gentleman-dief.

Elke 14 dagen verschijnt een nieuw compleet verhaal van

NICK CARTER,

de groote sensationeele detective,

afwisselend met een eveneens om de 14 dagen verschijnend
compleet verhaal van

BUFFALO BILL,

de avonturen van den grooten Woudlooper,
door hem zelf verteld.

Verder verschijnt, eveneens om de 14 dagen, een nieuw
compleet avontuur van

HARRY DICKSON,

de Amerikaansche SHERLOCK HOLMES.

**Bovenstaande verhalen zijn alom verkrijgbaar
aan de Stations, Kiosken en bij den Boekhandel.**

20 Cigaretten.

10 Cigaretten.

DUBEC No. 4

zonder
Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec-Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHE TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N.V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885